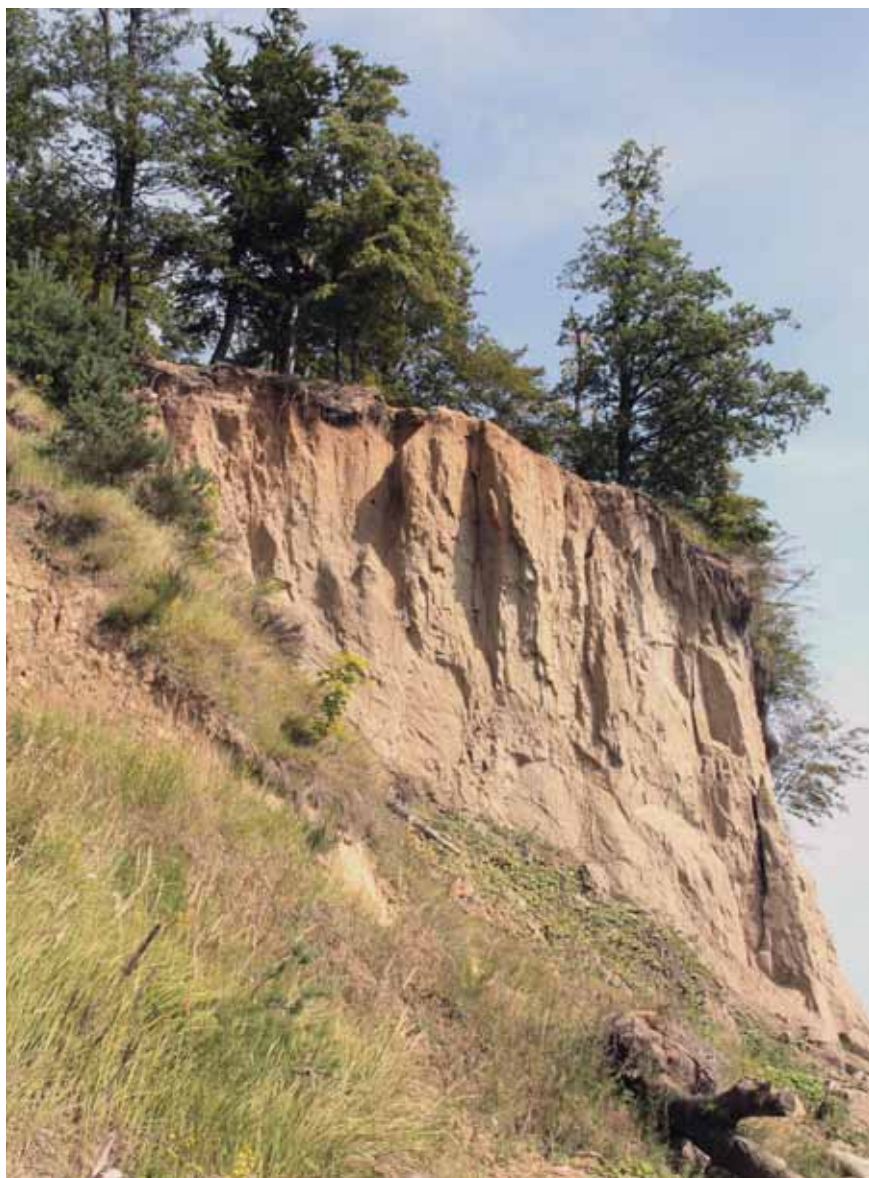

CZASOPISMO UNIWERSYTETU PRZYRODNICZEGO W POZNANIU

WIEŚCI

AKADEMICKIE

Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu

LIPIEC – SIERPIEŃ 2018
NR 7-8 (238-239)

ISSN 1429-3064

Więcej informacji na temat XIX edycji rankingu „Perspektyw” zamieszczamy na stronach 4–5.

SUKCESY NAUKOWE

- Gratulujemy laureatom konkursów OPUS i PRELUDIUM
(Jerzy Lorych, Karolina Bresińska i Paulina Jankowska) 2

SUKCESY NASZEJ UCZELNI

- Centrum Innowacji i Transferu Technologii UPP laureatem Polskiej Nagrody Inteligentnego Rozwoju (Iwona Cieślak) 4
- Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu w XIX edycji rankingu „Perspektyw” (Iwona Cieślak) 4
- Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu w światowym rankingu uniwersytetów (Iwona Cieślak) 6

NOWE INWESTYCJE

- Dwór Myśliwski Ustronie z nową salą (Iwo Galecki i Iwona Cieślak) 6
- Studia dualne UPP z dofinansowaniem Narodowego Centrum Badań i Rozwoju (Iwona Cieślak) 9
- OGŁOSZENIE (Wielkopolski Ośrodek Doradztwa Rolniczego w Poznaniu) 9

WIEŚCI Z ZAKŁADÓW DOŚWIADCZALNYCH

- Zwierzęta hodowlane z zakładów doświadczalnych UPP nagrodzone w Sielinku (Gabriela Woźna) 10
- „Interdyscyplinarność użytkowania lasu”. Konferencja katedr jednoimiennych (Arkadiusz Tomczak i Adrian Kasztelan) 11
- Drugie seminarium pracowników i doktorantów Wydziału Nauk o Żywności i Żywnieniu (Emilia Zawieja) 12
- „Żywność – tradycja i nowoczesność”. XXIII Sesja Naukowa Sekcji Młodej Kadry Naukowej – szósta sesja międzynarodowa (Monika Przeor) 13
- Szósta edycja Poznańskich Dni Zwierząt Egzotycznych (Bartosz Kierończyk i Mateusz Rawski) 14
- Branżowe Targi Pracy na Wydziale Technologii Drewna (Iwona Cieślak) 15
- Ogólnopolski konkurs „Zostań ekonomistą” rozstrzygnięty (Iwona Cieślak) 16

JUBILEUSZE

- Pięćdziesiąt lat od ukończenia studiów (Iwona Cieślak) 17
- Jubileusz 50-lecia ukończenia studiów (Iwona Cieślak) 18
- Zjazd absolwentów Wydziału Technologii Żywności (Anna Gramza-Michałowska) 18

WIEŚCI O NASZYM PATRONIE

- Kolejna statuetka Augusta Cieszkowskiego wręczona (Ewa Strycka) 19
- Pierwszy „Bieg im. hr. Augusta Cieszkowskiego” (Przemek Walewski i Ewa Madanowska) 19
- *Hold pruski*. Listy Augusta Cieszkowskiego do Józefa Morawskiego. Ze zbiorów Biblioteki Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk (Joanna Pietrowicz) 20

WSPOMNIENIA

- Profesor dr hab. Wiesław Koziara (1951–2018) (Stanisław Grześ) 22
- „Uczyć i wychowywać własnym przykładem”. Wspomnienie o prof. dr. hab. Jerzym Zwolińskim (1921–1978) w 40. rocznicę śmierci (Jakub Cieślak) 24
- Profesor dr hab. Mieczysław Ratajszczak (1922–2018) (Karolina Szulc) 26
- Profesor dr hab. inż. Henryk Mikołajczak (1925–2018) (Bogdan J. Wosiewicz) 28
- Docent dr Roman Skoczylas (1926–2018). Wystąpienie prof. dr. hab. Feliksa Wysockiego, kierownika Zakładu Metod Ilościowych i Finansów Wydziału Ekonomiczno-Społecznego UPP, podczas nadzwyczajnego posiedzenia Senatu 24 maja 2018 r. (Feliks Wysocki) 30

SUKCESY NASZYCH STUDENTÓW

- Zakończenie Edycji 2018 TopMinds (Iwona Cieślak) 31
- Studenci UPP laureatami programu Diamentowy Grant (Iwona Cieślak) 32
- Nagrody dla laureatów sesji studenckich kół naukowych UPP (ic) 33
- Birety zostały rzucone – Absolutorium 2018 (Iwona Cieślak) 34
- W labiryncie przewodu pokarmowego... (Zofia Wojciechowska) 35

WIEŚCI Z KOŁA LEŚNIKÓW WL UPP

- Poznańskie Koło Leśników ma 99 lat! (Weronika Mysiak) 36

WIEŚCI Z ARTLIFE UNIVERSITY GALLERY

- Grzegorz Nowicki – „Porządkowanie szumu”. O obrazkach moich. Wystawa artystyczna w budynku Biblioteki Głównej i Centrum Informacji Naukowej (Grzegorz Nowicki) 38

WIEŚCI Z KOŁA PTTK

- Smutne wieści z Koła PTTK (Jerzy Świogoń) 39

WIEŚCI Z CENTRUM KULTURY FIZYCZNEJ

- Sportowcy UPP na Akademickich Mistrzostwach Wielkopolski (Karolina Dopierała) 40

POZANAUKOWE PASJE NASZYCH PRACOWNIKÓW

- W plener, w plener, siostrzy, bracia! (Maria Czubyrych-Grzeško) 42
- Doktorantka UPP wicemistrzynią świata w tajskim boksie (Iwona Cieślak) 43
- Łowiectwo – element ochrony środowiska. Czwartny Kongres Kultury Łowieckiej „Łowy i historia” (Andrzej Dubas) 44

WIEŚCI AKADEMICKIE

dwumiesięcznik

Wydawca:

Uniwersytet Przyrodniczy
w Poznaniu

Przewodniczący Rady Programowej:

Krzysztof Szoszkiewicz

Członkowie Rady Programowej:

Dorota Swędrzyńska
Dorota Wrońska-Pilarek
Paweł Maćkowiak
Edward Roszyk
Hanna Piekarska-Boniecka
Dorota Piasecka-Kwiatkowska
Emilia Wytykowska-Sroka
Jakub Hadyński
Krzysztof Dudek
Emilia Zawieja

Redaktor naczelna:

Ewa Strycka
4est@up.poznan.pl

Adres redakcji:

60-693 Poznań, ul. Witosa 45
tel. 618 48 77 80
tel. kom. 502 198 246

Wersja elektroniczna:

www.up.poznan.pl

Skład i łamanie:

SCRIPTOR s.c.

Druk:

Zakład Graficzny
Uniwersytetu Przyrodniczego
w Poznaniu

Korekta:

Lidia Golik

Fotografie na okładce:

strona pierwsza: Władysław Danielewicz
strona druga i czwarta: Biuro Rektora UPP
strona trzecia: Jerzy Wiśniewski

Redakcja stara się zwracać materiały niezamówione i zastrzega sobie prawo skracania i opracowywania nadesłanych tekstów oraz zmiany ich tytułów. Redakcja nie odpowiada za treść zamieszczanych reklam i ogłoszeń. Za treść merytoryczną artykułów odpowiadają autorzy.

Fot. Krystyna Madejska-Pawlak

Gratulujemy laureatom konkursów OPUS i PRELUDIUM

Piętnastego maja 2018 r. Narodowe Centrum Nauki ogłosiło wyniki XIV edycji konkursów OPUS i PRELUDIUM. Naukowcy z instytucji finansującej otrzymali łącznie 400 mln złotych. Z naszej uczelni dziewięć wniosków (na 33) zyskało finansowanie na łączną kwotę prawie 4,5 mln zł. Współczynnik sukcesu wyniósł 27,3%. O specyfice konkursów dyrektor Narodowego Centrum Nauki – prof. Zbigniew Błocki – powiedział: „OPUS to nasz podstawowy konkurs, na który przeznaczamy ponad połowę naszego budżetu, rywalizują w nim zarówno młodzi, jak i bardziej doświadczeni naukowcy. Statystyki pokazują, że tak naprawdę liczą się rzeczywiste dotychczasowe dokonania naukowe oraz pomysły na projekt badawczy, a niekoniecznie posiadane stopnie czy tytuły naukowe. Cieszymy się, że coraz więcej środków jest przeznaczanych na stypendia doktorskie oraz staże podoktorskie – PRELUDIUM z kolei to konkurs dla osób nieposiadających doktoratu, co jest ewenementem na skalę światową. Dzięki doświadczeniu zdobytemu w realizowaniu tych projektów młodzi naukowcy mają szansę szybciej niż ma to miejsce w innych krajach zapoznać się z systemem grantowym”.

Poniżej wyniki konkursów w ujęciu tabelarycznym oraz tematyka badań przybliżona przez laureatów konkursu OPUS 14:

od sacharozy i są bezpieczne dla organizmu człowieka. Nie kumulują się w organizmie, wykazują wielorakie działania fizjologiczne, a nawet w pewnym stopniu działają profilaktycz-

Fot. 3 x Jerzy Lorych

Profesor dr hab. Zbigniew Krejpcio, Instytut Żywienia Człowieka i Dietetyki WNZZ UPP

no-terapeutyczne. Walory żywieniowe i zdrowotne stewii są obecnie przedmiotem intensywnych badań w wielu ośrodkach naukowych. Cukrzyca typu 2 jest schorzeniem metabo-

Tabela.1.

WYDZIAŁ	OPUS		PRELUDIUM		Wnioski zakwalifikowane do finansowania	Kwota dofinansowania
	Liczba złożonych wniosków	Liczba wniosków zakwalifikowanych do II etapu oceny merytorycznej	Liczba złożonych wniosków	Liczba wniosków niezakwalifikowanych do drugiego etapu		
Rolnictwa i Bioinżynierii	4	3	4	3	1	209 800
Leśny	1	0	1	1	0	0
Medycyny Weterynaryjnej i Nauk o Zwierzętach	3	2	2	1	2	1 076 800
Technologii Drewna	3	0	0	0	0	0
Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu	0	0	0	0	0	0
Nauk o Żywności i Żywieniu	3	2	4	0	3	1 503 120
Inżynierii Środowiska i Gospodarki Przestrzennej	2	1	3	1	2	1 579 896
Ekonomiczno-Społeczny	2	0	1	0	1	50 700
Razem	18	8	15	6	9	4 420 316,00

Oprac.: K. Bresińska i P. Jankowska, Dział Nauki UPP

1. Tytuł projektu: **Badania nad mechanizmami przeciwcukrzycowych właściwości glikozydów stewiolowych, indywidualnie i w połączeniu z L-argininą i chromem(III) w poszukiwaniu formuły preparatu dla chorych na cukrzycę.** Kierownik projektu: prof. dr hab. Zbigniew Krejpcio z Zakładu Bromatologii i Toksykologii Żywności Instytutu Żywienia Człowieka i Dietetyki WNZZ UPP. Celem projektu DiabetHelp jest wyjaśnienie nieznanych mechanizmów metabolicznego działania glikozydów stewiolowych (GS), tj. stewiozydu i rebaudiozydu A, które zostały dopuszczone w Europie i USA do stosowania jako substancje intensywnie słodzące (E960). Otrzymuje się je w procesie ekstrakcji metodami fizykochemicznymi z roślin stewia. Są one bezkaloryczne i coraz częściej zastępują w żywności tradycyjne syntetyczne substancje intensywnie słodzące (sacharynę, aspartam, cyklaminy). Glikozydy stewiolowe są około 200–300 razy słodsze

licznym, na które zapada coraz więcej osób. Stosowane w leczeniu cukrzycy środki farmakologiczne mają często działanie uboczne, dlatego poszukuje się bezpiecznych, naturalnych środków alternatywnych. Najnowsze doniesienia naukowe sugerują, że stewia i jej glikozydy wykazują działanie regulujące metabolizm glukozy, co może być pomocne w leczeniu cukrzycy typu 2. W związku z powyższym celem projektu DiabetHelp będzie wyjaśnienie mechanizmów działania glikozydów stewiolowych (bez i w obecności ARG i Cr3) w odniesieniu do glukozy, co może mieć znaczenie w dietoterapii osób chorych na cukrzycę typu 2.

2. Tytuł projektu: **Metabolizm kwasów tłuszczowych i glukozy podczas dojrzewania *in vitro* oocytów bydła i jego wpływu na jakość oocytów oraz zarodków pochodzących z zapłodnienia *in vitro*.** Kierownik projektu: dr hab. Ewelina Warzych-Plejer, Katedra Genetyki i Podstaw Hodowli

Zwierząt WMWZ UPP. Celem projektu jest ogólna charakterystyka metabolizmu energetycznego oocytu. Autorka chce odpowiedzieć na pytanie, czy oocyt bydłocy podczas dojrzewania *in vitro* potrafi w pewnym zakresie selektywnie modyfikować metabolizm kwasów tłuszczowych i glukozy M w celu dostosowania się do zmiennych warunków środowiskowych. Uzyskane wyniki mogą być istotnym elementem w dyskusji nad znaczeniem zdrowia samicy dla jakości oocytu i zarodka. Również w medycynie człowieka powyższe zagadnienia są obecnie dogłębnie analizowane, ponieważ kobiety cierpiące na cukrzycę lub nadwagę mają znacząco zaburzoną gospodarkę glukozy-lipidową. Uważa się, że proponowane w projekcie badania podstawowe mogą być z powodzeniem wykorzystywane w poszukiwaniu metod leczenia niepłodności człowieka. Zaburzenia płodności są obserwowane w hodowli bydła, gdyż selekcja zwierząt na cechy produkcyjne znacząco obniżyła parametry płodności. Niepłodność samic jest zjawiskiem kompleksowym, łączącym wpływ takich czynników, jak np. żywienie czy stan fizjologiczny. Parametry te wpływają nie tylko na ogólny metabolizm samicy,

Doktor hab. Ewelina Warzych-Plejer, Katedra Genetyki i Podstaw Hodowli Zwierząt WMWZ UPP

ale również na jakość oocytów i zarodków poprzez zaburzenia metabolizmu kwasów tłuszczowych i glukozy.

3. Tytuł projektu: **Potencjał akumulacyjny dwutlenku węgla torfowisk mszarnych w kontekście zmian właściwości optycznych atmosfery i klimatu.** Zespołem badawczym, w którego skład wchodzi reprezentanci różnych ośrodków naukowych w Polsce (z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego i Uniwersytetu Warszawskiego) kieruje dr hab. Bogdan Chojnicki, prof. nadzw. UPP, z Katedry Meteorologii WISGP UPP. Większość personelu badawczego to pracownicy Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu. Torfowiska zajmują tylko 3% powierzchni ładu, ale przechowują ok. 30% światowych zasobów węgla glebowego. Przewidzenie ich reakcji np. na globalne zmiany fizycznych i chemicznych parametrów atmosfery to jedno z ważnych zadań, jakie mają obecnie przed sobą badacze środowiska. Wynika to m.in. z tego, że ekosystemy mają wielki wpływ na kształtowanie się klimatu całej Ziemi. Głównym celem tego projektu będzie opis, parametryzacja i projekcja dynamiki pochłaniania CO₂ przez torfowisko w kontekście zmian parametrów atmosfery, np. jej temperatury czy stopnia rozpraszania światła. Torfowiska wysokiego typu bałtyckiego to niezwykle wartościowy element naszej przyrody, dlatego poznanie ich funkcjonowania jest także elementem wiedzy niezbędnej do skutecznej ich ochrony. Zasadniczym powodem podjęcia tych badań była luka w wiedzy na temat

Doktor hab. Bogdan Chojnicki, prof. nadzw., Katedra Meteorologii WISGP UPP

bilansu węgla torfowisk wysokich w tej części Europy oraz brak opracowań naukowych dotyczących interakcji między stopniem rozpraszania światła słonecznego i temperatury, a także pochłaniania CO₂ z powietrza przez torfowiska. Właściwości atmosfery są uwarunkowane m.in. występowaniem chmur i aerozoli (np. aerozole pochodzące z pożarów czy pył saharijski) w powietrzu. Ocena ich oddziaływania na funkcjonowanie torfowiska to wciąż naukowa zagadka. Złożoność przyrody wymusza interdyscyplinarny charakter badań, dlatego w ramach projektu realizowane będą pomiary wymiany CO₂, parametrów optycznych atmosfery oraz warunków meteorologicznych na torfowisku. Dodatkowo zbadane będą: roślinność, chemia wody, charakterystyka spektralna roślin oraz dynamika populacji pierwotniaków. Tłem dla tych działań będą regionalne analizy klimatyczne.

Tabela 2. Wykaz pozyskanych nowych tematów badawczych w konkursach OPUS i PRELUDIUM

Imię i nazwisko	Kwota dofinansowania	Wydział
prof. dr hab. Zbigniew Krejpcio	1 107 700	WNZZ
dr Ewelina Warzych Plejer	936 800	WMWZ
dr hab.inż. Bogdan Hieronim Chojnicki	1 408 378	WISGP
mgr inż. Joanna Lewandowska	171 518	WISGP
mgr Bartłomiej Cyryl Bajan	50 700	WES
mgr inż. Tomasz Łukasz Clapa	209 800	WRB
mgr inż. Mikołaj Kaczmarski	140 000	WMWZ
mgr inż. Maria Barbara Różańska	185 700	WNZZ
mgr Emilia Ewa Zawieja	209 720	WNZZ
Suma	4 420 316	

Nabór wniosków w kolejnej, piętnastej już edycji konkursów OPUS i PRELUDIUM zakończył się 15 czerwca. Z Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu złożono 38 wniosków: na konkurs OPUS – 21 projektów, a na PRELUDIUM – 17. Rozstrzygnięcie konkursów nastąpi w grudniu 2018 r. Szczegóły dotyczące projektów badawczych młodych naukowców, którzy w konkursie PRELUDIUM 14 otrzymali finansowe wsparcie z Narodowego Centrum Nauki, podamy w następnym numerze „Wieści”. ♦

Jerzy Lorych,
rzecznik prasowy UPP w latach 2011–2017
oraz Karolina Bresińska i Paulina Jankowska, Dział Nauki UPP

Centrum Innowacji i Transferu Technologii UPP laureatem Polskiej Nagrody Inteligentnego Rozwoju

Centrum Innowacji i Transferu Technologii Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu zostało laureatem Polskiej Nagrody Inteligentnego Rozwoju 2018 w kategorii Innowacyjne rozwiązania przyszłości dla uczelni za realizację projektu EkoBioFood – PULS PLANTINOVA PPNT (program Inkubator Innowacyjności+). Wydarzenie patronatem objął prezes Urzędu Patentowego RP. Polska Nagroda Inteligentnego Rozwoju to ogólnopolskie wyróżnienie przyznawane najbardziej innowacyjnym projektom realizowanym w ramach programów unijnych i krajowych przez placówki naukowe oraz instytucje i firmy zajmujące się działalnością badawczo-rozwojową. Uhonorowane nią zostają podmioty, które nowatorskimi działaniami i ukierunkowaniem na przyszłość przyczyniają się do zrównoważonego rozwoju kraju, a tym samym podniesienia standardu życia lokalnej społeczności. Główna uroczystość wręczenia nagród odbędzie się 19 października 2018 r. podczas Gali Polskiej Nagrody Inteligentnego Rozwoju w czasie Międzynarodowego Forum Inteligentnego Rozwoju 3.0 Uniejów 2018. Więcej o projekcie EkoBioFood – PULS PLANTINOVA PPNT przeczytać można na stronie internetowej (<http://www.ciitt.up.poznan.pl/Projekt-ININ,p82.html>). ♦

Iwona Cieślak

Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu w XIX edycji rankingu „Perspektywy”

Najlepsza uczelnia rolnicza w Polsce

Najlepsi z natury to nie tylko slogan reklamowy Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, to wyraz pozycji rankingowej uczelni. Przynależność UPP do elitarnej ogólnopolskiej czołówki akademickiej potwierdza ranking szkół wyższych tworzony przez Fundację Edukacyjną „Perspektywy”. W jej XIX edycji Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu po raz kolejny uzyskał miano najlepszej uczelni rolniczej w Polsce, a wśród kierunków studiów rolniczych i leśnych wygrał po raz kolejny Wydział Leśny UPP. Uniwersytet Przyrodniczy wyróżnia w Polsce potencjał i efektywność naukowa oraz warunki kształcenia. Według ogólnopolskiego badania przeprowadzonego

przez MNiSW z wykorzystaniem danych ZUS uczelnia może się poszczycić również dobrym wskaźnikiem wysokości zarobków oraz zatrudnienia absolwentów. Pamiętać jednak trzeba, że dla uczelni rolniczych taki wskaźnik na tle innych nie jest zbyt miarodajny, ponieważ nie uwzględnia absolwentów obecnych w rejestrach KRUS, którzy po studiach prowadzą własne gospodarstwa.

W XIX rankingu ujęto uczelnie akademickie, magisterskie niepubliczne oraz państwowe wyższe szkoły zawodowe. Ranking „Perspektywy” uwzględnia 29 wskaźników zgrupowanych w siedmiu kryteriach: prestiż, absolwenci na rynku pracy, potencjał naukowy, efektywność naukowa, publikacje, innowacyjność i umiędzynarodowienie. Czyni to z niego je-

Fot. 2 x Iwona Cieślak

Rektor Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, prof. dr hab. Jan Pikul (z prawej) oraz dziekan Wydziału Leśnego UPP, prof. dr hab. Piotr Łakomy, prezentują dyplomy, które nasza uczelnia zdobyła w XIX edycji rankingu „Perspektyw”

den z najbardziej rozbudowanych rankingów edukacyjnych na świecie, jest też jednym z czterech, które mają międzynarodowy certyfikat jakości.

W kategorii kierunki rolnicze i leśne numerem jeden Wydział Leśny

Fundacja Edukacyjna „Perspektywy” przygotowała również ranking kierunków studiów obejmujący główne kierunki realizowane na polskich uczelniach wyższych. W kategorii kierunki rolnicze i leśne Wydział Leśny Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu uzyskał maksymalną liczbę punktów (100).

Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu „Kuznią kadr”

Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu zdobył również nagrodę „Kuznia kadr”. Wyróżnienie to otrzymuje uczelnia, która zanotowała największe postępy w kształceniu kadr naukowych. „Stan kadry naukowo-dydaktycznej Uniwersytetu Przyrodniczego jest naszą mocną stroną i stanowi ogromny potencjał intelektualny” – skomentował wyróżnienie prof. dr hab. Roman Gornowicz, prorektor ds. kadr i rozwoju UPP. – „Od kilku lat utrzymuje się wysoka liczba uzyskiwanych stopni naukowych. Nauczyciele akademicy w wieku 30–50 lat, czyli w okresie najbardziej twórczym, stanowią 63% ogółu zatrudnionych nauczycieli. Uniwersytet zatrudnia wielu profesorów tytułarnych (15% ogółu nauczycieli), jak również „samodzielnych” nauczycieli akademickich, czyli profesorów i doktorów habilitowanych – 41%”. Obecnie wszystkie wydziały uczelni mają uprawnienia do habilitowania w następujących dyscyplinach: agronomia, leśnictwo, zootechnika, ogrodnictwo, drzewnictwo, nauki o żywności i żywieniu, inżynieria rolnicza, biotechnologia, ochrona i kształtowanie

środowiska oraz ekonomia. Wydział Rolnictwa i Bioinżynierii jest unikatowy w skali kraju pod względem liczby uprawnień do habilitowania (w trzech dyscyplinach: agronomii, inżynierii środowiska i biotechnologii). Rozwój kadry naukowej Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu gwarantuje postęp naukowy uczelni, a studentom zapewnia właściwy poziom studiowania. ♦

Iwona Cieślak

Laureaci tegorocznej edycji rankingu „Perspektyw”

Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu w światowym rankingu uniwersytetów

Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu znalazł się na światowej liście Shanghai Ranking's Global Ranking of Academic Subjects 2018. W najnowszym zestawieniu dziedzinowym znalazły się aż trzy dyscypliny naukowe prowadzone na Uniwersytecie Przyrodniczym w Poznaniu.

Shanghai Ranking's Global Ranking of Academic Subjects publikowany od roku 2009 to międzynarodowe zestawienie instytucji naukowych z całego świata ocenianych pod względem 54 dyscyplin naukowych. Znajdują się wśród nich m.in. nauki przyrodnicze, ścisłe, społeczne, ekonomiczne oraz medyczne i techniczne. Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu uplasował się w dziedzinie Food Science & Technology na miejscu 151–200 z wynikiem 41,6 pkt., w dziedzinie Veterinary Sciences – 201–300, uzyskując 23 pkt. oraz w dziedzinie Agricultural Sciences – 301–400 z 42,7 pkt. jako najlepsza uczelnia z Polski. Parametry wpływające na pozycję uczelni to liczba publikacji naukowych oraz ich cytowań w danej dziedzinie, procentowy udział zagranicznych autorów w publikacjach, liczba artykułów zamieszczonych w najważniejszych czasopismach naukowych i referatów wygłoszonych na konferencjach naukowych oraz liczba pracowników, którzy otrzymali znaczącą nagrodę w określonej dziedzinie. „Zajmowane pozycje w rankingu są potwierdzeniem wysokiej jakości badań naukowych prowadzonych na Uniwersytecie Przyrodniczym w Poznaniu – mówi prof. dr hab. Krzysztof Szoszkievicz, prorektor ds. nauki i współpracy z zagranicą UPP. – Stawiamy na rozwój badań naukowych, o czym świadczyć może m.in. liczba 2500 publikacji w roku 2017, z czego 571 artykułów w czasopismach funkcjonujących w międzynarodowym obiegu naukowym (mające Impact Factor). Ponadto na Uniwersytecie Przyrodniczym w Poznaniu tylko w roku 2017 realizowanych było aż 11 grantów europej-

skich (Horyzont 2020, 7. Program Ramowy, Polsko-Norweska Współpraca Badawcza) oraz 81 grantów z Narodowego Centrum Nauki (NCN), 17 projektów z Narodowego Centrum Badań i Rozwoju (NCBiR), a także wiele projektów z Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi – podsumowuje rektor. – Dużym sukcesem było również pozyskanie sześciu projektów badawczych realizowanych w ramach strategicznego programu badań naukowych i prac rozwojowych »Środowisko naturalne, rolnictwo i leśnictwo – BIOSTRATEG«”.

Ranking Shanghai Index jest najważniejszym rankingiem uniwersyteckim na świecie wraz z rankingami World Times Higher Education World oraz World University Quacquarelli Symonds (QS). Warto również przypomnieć, że w tegorocznym Rankingu Perspektyw Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu po raz kolejny został najlepszą uczelnią rolniczą w Polsce. ♦

Iwona Cieślak

Nowe inwestycje

Dwór Myśliwski Ustronie z nową salą

Położony wśród lasów o łącznej powierzchni ponad 1400 ha Dwór Myśliwski Ustronie Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu wzbogacił się o nową salę bankietowo-konferencyjną. Zanim przejdziemy do opisu inwestycji, zapoznajmy się z historią tego obiektu.

Dwór Myśliwski Ustronie jest własnością uczelni od początku lat pięćdziesiątych ubiegłego wieku. W latach 1952–2009 był zaanektowany przez Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego i pod jego egidą działał jako dom pracy twórczej. Przez ten czas prawo własności pozostawało przy naszym uniwersytecie. W 2009 r. z przyczyn finansowych Ministerstwo zlikwidowało dom pracy twórczej i zwróciło obiekt uczelni. Leśny

Zakład Doświadczalny Siemianice administruje Ustroniem od października tamtego roku. Przejęliśmy majątek bardzo wyeksploatowany, z ubogim wyposażeniem, stąd wynikała konieczność poczynienia w nim dużych inwestycji.

Na początku uznaliśmy, że najważniejszą sprawą jest kompleksowa przebudowa części hotelowej Ustronia. Obejmowała ona: remont i przebudowę pokoi hotelowych, łącznie z wbudowaniem w nie łazienek, budowę nowej instalacji wodnej, kanalizacyjnej i CO, remont korytarzy, kuchni, sal jadalnych, świetlic itp. Dodatkowo zakupiliśmy nowe umeblowanie, dostosowane do charakteru obiektu. Prace te wykonaliśmy w latach 2011–2012.

Fot. 2 x Iwona Cieślak

Nowa sala konferencyjno-bankietowa; u góry widoczny przeszklony dach, a po prawej u dołu odpowiednio zabezpieczona stara studnia, odnaleziona podczas prac budowlanych

By zwiększyć atrakcyjność Ustronia, w latach 2013–2016 na jego terenie wybudowaliśmy „Biesiadnik”: rodzaj wielkiej (na około 100 osób) wiaty z miejscem na ognisko. Ponadto w najbliższej okolicy stworzyliśmy trasy spacerowe *nordic walking* oraz trasy do nauki biegów na orientację, akredytowane w polskich federacjach *nordic walking* i orientacji sportowej. Dodatkowo przeprowadziliśmy kompleksowy remont drewnianego Solarium wybudowanego w latach dwudziestych zeszłego stulecia. Koszt tych prac wyniósł prawie 1 mln 700 tys. zł. W ten sposób udało się nam zwiększyć atrakcyjność obiektu. Barierą w jego dalszym rozwoju stał się brak możliwości organizowania większych imprez komercyjnych typu szkolenia, konferencje, wesela czy imprezy integracyjne. Istniejące pomieszczenia w samym budynku Ustronia pozwalały na prowadzenie takich imprez na maksimum 60–70 osób. To było stanowczo za mało. Stąd decyzja o budowie nowej sali, zintegrowanej z największą dotychczasową tak, by można było organizować imprezy duże, na 150–200 osób. Ważne było dostosowanie jej do istniejącej zabudowy, by nie zepsuć unikatowego charakteru i klimatu tego obiektu.

W roku 2016 przygotowano pełną dokumentację nowej inwestycji, która obejmowała budowę sali, jej integrację z istniejącymi pomieszczeniami oraz budowę ekologicznej kotłowni na pelet. W styczniu roku następnego ogłoszono przetarg na wykonanie prac. Koszt inwestycji ustalony w jego wyniku wyniósł około 2 mln 200 tys. zł.

Prace zaczęły się w kwietniu 2017 r. Ich koszt zamknął się kwotami: nowa sala – 1 mln 900 tys. zł i nowa kotłownia – 400 tys. zł. W sumie – około 2 mln 300 tys. zł. Około 100 tys. zł pochłonęły prace dodatkowe, które wynikły w trakcie prowadzenia inwestycji. Na budowę nowej kotłowni uzyskaliśmy bardzo korzystną (40% umorzenia) pożyczkę z WFOŚiGW z Poznania w wysokości 386 tys. zł. Jednocześnie z tymi pracami wykonaliśmy inne, związane z otoczeniem budynków Ustronia. Są to: budowa nowego parkingu (108 tys. zł), budowa nowej drogi wewnętrznej (107 tys. zł), sieci podlewania (11 tys. zł) oraz oświetlenie parkingu (10 tys. zł). W trzecim kwartale bieżącego roku zamierzamy jeszcze podłączyć Ustronie do wiejskiej sieci kanalizacyjnej. Ta inwestycja wyniesie około 200 tys. zł i będzie prowadzona wspólnie z Gmi-

Nowe inwestycje

Dwór Myśliwski Ustronie

na Łęka Opatowska. W następnych latach, jeśli stan finansów na to pozwoli, chcemy wymienić dach na kotłowni, przeprowadzić remont elewacji wszystkich budynków, wymienić ogrodzenie całego obiektu i w końcu zagospodarować kompleksowo teren dookoła Ustronia. Plan zagospodarowania terenów zielonych wokół dworu jest już tworzony w ramach pracy magisterskiej w porozumieniu z Katedrą Terenów Zieleni i Architektury Krajobrazu.

Uroczyste otwarcie nowej sali bankietowo-konferencyjnej nastąpiło 28 czerwca. Udział w tym wydarzeniu wziął Rektor Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, prof. dr hab. Jan Pikul, który wraz z Iwo Gałęckim, dyrektorem Leśnego Zakładu Doświadczalnego w Siemianicach przeciął wstęgę. Składając gratulacje, JM Rektor podkreślił, jak bardzo zyska ośrodek dzięki tej inwestycji, życzył też dobrego użytkownika obiektu.

Nowa sala powstała w miejscu dawnego patio, idealnie wkomponowując się w istniejącą już zabudowę. Prze-

stronne pomieszczenie, z pięknym przeszklonym dachem, doskonale nadaje się na konferencje, uroczystości czy bankiety. Charakteru miejsca dodaje wkomponowana w podłogę stara studnia, która została odnaleziona podczas prac budowlanych. „Ustronie zawsze słynęło z dobrego klimatu – mówił podczas otwarcia Iwo Gałęcki. – Ale przede wszystkim atutem są pracujący tutaj ludzie, dobre duchy tego miejsca i im przede wszystkim chciałbym podziękować”.

Historia Dworu sięga roku 1877, kiedy to Wielki Książę Fryderyk Badeński (1826–1907), zauważając korzystny wpływ tutejszego mikroklimatu na psychikę, postanowił wybudować w tym miejscu posiadłość. Okoliczna ludność, która chętnie tu przebywała, wiedziała od dawna, że w miejscowym lesie „trzymały się wszelkie dzikie zwierzęta”. W obecnej postaci Dwór funkcjonuje od roku 1956. ♦

*Iwo Gałęcki;
współpraca: Iwona Cieślik*

Studia dualne UPP z dofinansowaniem Narodowego Centrum Badań i Rozwoju

Narodowe Centrum Badań i Rozwoju rozstrzygnęło pierwszą edycję konkursu na studia dualne, której celem jest dostosowanie programów nauczania do oczekiwań przyszłych pracowników i ich potencjalnych pracodawców. Jednym z najlepiej ocenionych stał się projekt Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, dzięki czemu zostanie utworzony nowy kierunek o wymiarze praktycznym: żywienie zwierząt i produkcja pasz. Studia dualne to szansa dla studentów, którzy będą mieli okazję połączyć zdobywanie wiedzy akademickiej z doświad-

zeniem praktycznym, a także korzyść dla firm, które pozyskają przygotowane do pracy kadry. W ramach konkursu złożono 84 wnioski, a dofinansowanie otrzymało 69 projektów. Do polskich uczelni wyższych trafi ponad 123 mln zł. O dofinansowanie mogły się starać publiczne bądź niepubliczne szkoły wyższe, kształcące co najmniej 200 studentów na studiach stacjonarnych. Okres realizacji projektów powinien wynosić od 24 do 48 miesięcy. Efektem całego konkursu ma być podniesienie kompetencji co najmniej 1750 osób. (ic) ◆

Wielkopolski Ośrodek Doradztwa Rolniczego w Poznaniu

zatrudni kandydatów do pracy w charakterze DORADCÓW na terenie województwa wielkopolskiego

WODR jest państwową firmą z wieloletnim doświadczeniem w branży rolniczej, zajmującą czołowe miejsce w doradztwie i organizacji wydarzeń związanych z rolnictwem w województwie wielkopolskim. Firma posiada liczne i prężnie działające ośrodki na terenie całego województwa.

Gwarantujemy:

- stabilność zatrudnienia (umowa o pracę na pełen etat)
- comiesięczną premię do wynagrodzenia
- pełen pakiet świadczeń socjalnych
- samodzielne stanowisko
- możliwość rozwoju (liczne szkolenia, uczestnictwo w targach, wystawach itd.)
- wsparcie doświadczonego zespołu doradców
- pracę w ambitnym zespole i bardzo dobrą atmosferę.

Wymagania:

- wykształcenie wyższe rolnicze (preferowane kierunki: rolnictwo, zootechnika, technika rolnicza i leśna, ogrodnictwo lub ekonomika rolnictwa albo inny kierunek studiów wyższych lub podyplomowych obejmujący przedmioty z dziedziny nauk rolniczych w wymiarze co najmniej 60 punktów ECTS)
- znajomość zagadnień związanych z rolnictwem i rozwojem obszarów wiejskich
- znajomość zagadnień związanych z udzielaniem pomocy w sporządzaniu wniosków i planów rolnikom ubiegającym się o środki pomocowe
- umiejętność przeprowadzania szkoleń i kursów dla rolników
- mile widziana znajomość środowiska rolniczego, komunikatywność i umiejętności interpersonalne
- dobra znajomość obsługi komputera (pakiet MS Office)
- bardzo dobra organizacja pracy, samodzielność, zaangażowanie
- umiejętności interpersonalne i pracy w zespole
- prawo jazdy kat. B
- gotowość do podnoszenia kwalifikacji w ramach szkoleń oferowanych przez firmę
- mile widziane doświadczenie w kontaktach z rolnikami i znajomość języka angielskiego

Podstawowy zakres obowiązków:

- prace z rolnikami na terenie gminy

- doradztwo technologiczne i ekonomiczne
- pomoc w sporządzaniu wniosków i biznesplanów
- prowadzenie rachunkowości rolnej Polski FADN

Wymagane dokumenty:

- CV wraz z listem motywacyjnym
- kopie dokumentów potwierdzających wykształcenie i posiadane kwalifikacje
- kopie świadectw pracy i/lub zaświadczenie o zatrudnieniu
- stwierdzone własnoręcznym podpisem kandydata oświadczenie o udostępnieniu Państwa danych osobowych do celów rekrutacji o następującej treści:

„Klauzula informacyjna - rekrutacja pracowników

Podanie danych osobowych jest równoznaczne z wyrażeniem dobrowolnej zgody na ich przetwarzanie i jest niezbędne do przeprowadzenia procesu rekrutacji.

Dane zostaną zniszczone w okresie 1 miesiąca po zakończeniu rekrutacji, chyba że inne przepisy nakazują archiwizowanie dokumentów przez okres dłuższy.

Dane przetwarzane są na podstawie Ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 1000) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych art. 6, pkt 1 a, c). Administratorem danych osobowych jest Wielkopolski Ośrodek Doradztwa Rolniczego w Poznaniu, 60-163 Poznań, ul. Sieradzka 29, adres mailowy: wodr@wodr.poznan.pl. Adres mailowy inspektora ochrony danych: abi@wodr.poznan.pl.

Ma Pan/Pani prawo do: żądania od administratora dostępu do swoich danych osobowych, ich sprostowania, usunięcia lub ograniczenia przetwarzania, wniesienia sprzeciwu wobec przetwarzania, a także przenoszenia danych. Ma Pan/Pani także prawo do wniesienia skargi do UODO.”

Dokumenty aplikacyjne należy dostarczyć do dnia 31 października 2018 roku na jeden z poniższych sposobów:

- mailowo na adres: wodr@wodr.poznan.pl
- pocztą tradycyjną lub osobiście do głównej siedziby WODR przy ulicy Sieradzkiej 29, 60-163 w Poznaniu

Uprzejmie informujemy, że skontaktujemy się z wybranymi kandydatami. ◆

Zwierzęta hodowlane z zakładów doświadczalnych UPP nagrodzone w Sielinku

W dniach 9–10 czerwca 2018 r. odbyły się Wielkopolskie Targi Rolnicze – I Regionalna Wystawa Zwierząt Hodowlanych Sielinko 2018 zorganizowana przez Wielkopolski Ośrodek Doradztwa Rolniczego w Poznaniu. W wystawie uczest-

niczyły zakłady doświadczalne UPP: Rolnicze Gospodarstwo Doświadczalne Brody, Rolnicze Gospodarstwo Doświadczalne Dłoń i Rolnicze Gospodarstwo Doświadczalne Swadzim.

RGD Brody prezentowało trzy stawki owiec: tryki i maciorki rasy wielkopolskiej oraz tryki rasy romanowskiej. Tryk i maciorka rasy wielkopolskiej oraz tryk rasy romanowskiej zostały czempionami wystawy. Prezes Wielkopolskiej Izby Rolniczej Piotr Walkowski oraz dyrektor Wielkopolskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Poznaniu Wiesława Nowak i burmistrz Opalenicy Tomasz Szulc wręczyli pracownikom RGD Brody puchary dla najlepszego hodowcy. Wszystkie zwierzęta zostały wyróżnione dyplomami i nagrodami firmy Trouv Nutrition.

RGD Dłoń wystawiło dwie jałowki. Młodsza, o imieniu Otone, po buhaju Nainstream, w kategorii jałowki 9–10 miesięcy, starsza, Winata, po buhaju Lynnstar, w kategorii 11–12 miesięcy. Obie w swoich kategoriach uplasowały się na czwartym miejscu. Wybór dla sędziego był bardzo trudny, ponieważ obie stawki były bardzo wyrównane. Przygotowaniem jałówek zajmowało się dwóch pracowników: Adam Ratajczak oraz Błażej Wierzyk, którzy wykonali swoją pracę doskonale. Pan Wierzyk był również odpowiedzialny za właściwą prezentację jałówek na ringu.

RGD Swadzim za prezentowane stawki owiec zdobyły tytuł czempiona dla maciorki owcy rasy białogłowej mięsnej, czempiona dla owcy rasy fryzyjskiej oraz puchar dziekana Wydziału Medycyny Weterynaryjnej i Nauk o Zwierzętach Piotra Ślósarza i puchar dyrektora Wielkopolskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Poznaniu Wiesławy Nowak. ♦

*Gabriela Woźna,
główny zootechnik RGD Brody*

Fot. z x Gabriela Woźna

Stoisko Rolniczego Gospodarstwa Doświadczalnego Dłoń

Stoisko Rolniczego Gospodarstwa Doświadczalnego Swadzim

„Interdyscyplinarność użytkowania lasu”

Konferencja katedr jednoimiennych

W dniach 4–5 czerwca 2018 r. odbyła się konferencja katedr jednoimiennych „Interdyscyplinarność użytkowania lasu”. Patronat honorowy nad wydarzeniem objęli Jego Magnificencja Rektor Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie, prof. dr hab. inż. Włodzimierz Sady oraz Dyrektor Generalny Lasów Państwowych, dr inż. Andrzej Konieczny. Organizatorem konferencji był Zakład Użytkowania Lasu i Drewna Instytutu Użytkowania Lasu i Techniki Leśnej Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie. W konferencji udział wzięli m.in. pracownicy i doktoranci Wydziału Leśnego Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu z Katedr: Użytkowania Lasu, Inżynierii Leśnej oraz Techniki Leśnej, a także Wydziału Technologii Drewna oraz przedstawiciele Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie, Uniwersytetu Jagiellońskiego, Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie, Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Przemysłowego Instytutu Maszyn Rolniczych w Poznaniu, Instytutu Technologii Drewna w Poznaniu, Ośrodka Rozwoju-Wdrożeniowego Lasów Państwowych w Bedoniu oraz Instytutu Badawczego Leśnictwa. Liczną grupą uczestników byli również pracownicy Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe. Celem konferencji była prezentacja osiągnięć naukowych i praktycznych z dziedziny interdyscyplinarności użytkowania lasu realizowanego w warun-

kach trwałej i zrównoważonej gospodarki leśnej. Konferencja dotyczyła wymiany najnowszego dorobku naukowego oraz praktycznego między krajowymi ośrodkami naukowymi wydziałów leśnych i pokrewnych. Spotkanie stało się miejscem dyskusji na temat użytkowania, zagospodarowania inżynieryjnego oraz technicznego lasów, co przekłada się na zintensyfikowaną współpracę w realizowaniu badań naukowych oraz kształceniu studentów.

Referaty wygłoszono w następujących blokach tematycznych: techniki i technologie w pozyskiwaniu drewna i zagospodarowaniu lasu, surowce leśne, ergonomia w leśnictwie, inżynieryjne zagospodarowanie lasu oraz kształcenie uniwersyteckie w zakresie użytkowania lasu, ergonomii i inżynierii. Łącznie prelegenci wygłoszili 40 referatów. Sesja posterowa składała się z dziewięciu tematów badawczych.

Przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego był dr hab. inż. Grzegorz Szewczyk, Komitetu Naukowego prof. dr hab. inż. Janusz M. Sowa, a członkami byli również pracownicy Wydziału Leśnego naszej uczelni: prof. dr hab. inż. Andrzej Czerniak, dr hab. inż. Witold Grzywiński, prof. UPP oraz dr hab. inż. Arkadiusz Tomczak. ♦

*dr hab. inż. Arkadiusz Tomczak
i mgr inż. Adrian Kasztelan*

Fot. archiwum organizatorów konferencji

Kolejna edycja konferencji katedr jednoimiennych, uznana za bardzo owocną, była połączona z benefisem odchodzącej na emeryturę prof. dr hab. inż. Anny Barszcz (na zdjęciu w środku, tuż po zasadzeniu pamiątkowego drzewka)

Drugie seminarium pracowników i doktorantów Wydziału Nauk o Żywności i Żywieniu

Osiemnastego czerwca 2018 r. odbyło się drugie seminarium Wydziału Nauk o Żywności i Żywieniu Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu zorganizowane pod patronatem dziekana, dr hab. Bożeny Danyluk, dla pracowników, doktorantów oraz zaproszonych gości. Seminarium odbyło się w Ośrodku Naukowo-Dydaktycznym w Zielonce pod czujnym okiem dr. Dominika Kmiecika. Spotkanie poświęcono aktualnym badaniom prowadzonym przez zespoły jednostek WNZZ, pozwoliło też nawiązać i zacieśnić wewnątrzwydziałową współpracę naukową, ale przede wszystkim był to czas spędzony na łonie natury, przy smacznym poczęstunku.

Seminarium rozpoczęło się o godzinie 10.00 prezentacją Instytutów i Katedr. Swoją działalność przedstawiło dziewięć jednostek: Instytut Technologii Żywności Pochodzenia Roślinnego, Instytut Żywienia Człowieka i Dietetyki, Katedra Biotechnologii i Mikrobiologii Żywności, Katedra Technologii Gastronomicznej i Żywności Funkcjonalnej, Katedra Zarządzania Jakością i Bezpieczeństwem Żywności, Katedra Technologii Mięsa, Katedra Jakości Produktów Mleczarskich, Katedra Biochemii i Analizy Żywności oraz Katedra Fizyki i Biofizyki. Prezentacje pozwoliły lepiej wzajemnie się poznać, a także zaprezentować posiadany sprzęt oraz technologie i metody pracy między jednostkami. Dzięki takim spotkaniom możliwe jest rozpoczynanie nowych, wspólnych kierunków badań oraz dalszy rozwój nauki o żywności i żywieniu na naszym wydziale.

Po godzinie 11.30 dyskusja przeniosła się do części rekreacyjnej, gdzie odbył się piknik. Uczestnicy mieli możliwość spróbować specjalów prosto z rusztu: karkówki, ziemniaków, szaszłyków i wielu innych, a także zimnego bufetu i słodkości. Wszystko odbywało się w wakacyjnej i spokojnej atmosferze. Młodzi naukowcy mieli okazję przedyskutować swoje

pomysły z doświadczoną kadrami. Emerytowani pracownicy przypomnieli sobie wszystkie dobre chwile spędzone w murach Uniwersytetu Przyrodniczego. Nawiązano wiele cennych znajomości i umocniono już istniejące.

Przy obecnym tempie życia spotkania tego typu są niezbędne. Na co dzień gonimy za wieloma sprawami, prowadzimy projekty, analizujemy próbki, piszemy artykuły naukowe, zajmujemy się dydaktyką... Spotkanie na łonie natury umożliwiło nam się na chwilę zatrzymać, porozmawiać i zintegrować.

2 x Dominik Kmiecik

Po części oficjalnej odbył się piknik na świeżym powietrzu

liwiło nam się na chwilę zatrzymać, porozmawiać i zintegrować. Piknik spotkał się z dużym entuzjazmem i zainteresowaniem, dlatego inicjatywa będzie kontynuowana w kolejnych latach. Mamy nadzieję, że stanie się to z czasem naszą wydziałową tradycją. ♦

mgr Emilia Zawieja

Seminarium zorganizowano w Ośrodku Naukowo-Dydaktycznym UPP w Zielonce

„Żywność – tradycja i nowoczesność”

XXIII Sesja Naukowa Sekcji Młodej Kadry Naukowej – szósta sesja międzynarodowa

Lublin, 24–25 maja 2018 r.

Tegoroczne spotkanie młodych naukowców w ramach Sesji Naukowej Sekcji Młodej Kadry Naukowej zagościło w słonecznym Lublinie. Konferencję pod hasłem „Żywność – tradycja i nowoczesność” zorganizował Lubelski Oddział Polskiego Towarzystwa Technologów Żywności przy wsparciu Sekcji Młodej Kadry Naukowej PTTŻ (reprezentowaną przez dr inż. Monikę Przeor, UPP) i młodych naukowców z Sekcji Chemii Żywności Polskiego Towarzystwa Chemicznego (reprezentowanych przez dr Małgorzatę Starowicz, PAN Olsztyn). Spotkanie to od 23 lat gromadzi młodych naukowców i doktorantów z Polski, a po raz szósty jedna z sesji miała charakter międzynarodowy. Formuła spotkań tradycyjnie sprzyja wymianie doświadczeń i wiedzy między uczestnikami, jak również integracji środowiska żywieniowego w przyjaznej atmosferze.

Tematycznie Sesja Krajowa została podzielona na kilka działów: procesy technologiczne i biotechnologiczne w produkcji żywności, jakość i bezpieczeństwo żywności, prozdrowotne cechy żywności, trendy w żywieniu człowieka i bioaktywne składniki żywności; sesja międzynarodowa zaś na działy: *food quality* i *food technology*. Wystąpienia, które zaprezentowano w trakcie wszystkich sesji, doskonale łączą zainteresowania zarówno uczestników zrzeszonych w PTTŻ, jak i w Sekcji Chemii Żywności PTChem.

W obradach plenarnych i sesjach plakatowych wzięło udział 72 uczestników z ośrodków naukowych takich, jak: Uniwersytet Rzeszowski, Instytut Rozrodu Zwierząt i Badań Żywności Polskiej Akademii Nauk w Olsztynie, Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu, Uniwersytet Rolniczy w Krakowie, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie, Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie, Uniwersytet Medyczny w Gdańsku, Instytut Biotechnologii Przemysłu Rolno-Spożywczego w Warszawie, Katolicki Uniwersytet Lubelski, Wojskowy Instytut Higieny i Epidemiologii w Warszawie, Uniwersytet Medyczny w Lublinie, Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu, Politechnika Łódzka, AZOTY S.A. oraz NapiFeryn BioTech.

Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu tradycyjnie reprezentowała grupa młodych naukowców z Wydziału Nauk o Żywności i Żywieniu pod opieką kierownika Wydziałowego Studium Doktoranckiego, prof. dr hab. Małgorzaty Nogali-Kałuckiej (WNZZ UPP) i wiceprezes PTTŻ, dr hab.

Doroty Piaseckiej-Kwiatkowskiej (WNZZ UPP). Sesję naukową zainaugurował wykład prof. dr hab. Zdzisława Targońskiego (UP w Lublinie) „Biotechnologia i jakość żywności”. Drugi wykład plenarny w sesji krajowej pt. „Tradycja i nowoczesność w produkcji żywności” wygłosiła prezes Oddziału Wielkopolskiego PTTŻ, dr hab. Dorota Piasecka-Kwiatkowska (UPP). Sesję międzynarodową rozpoczął dr Maciej Kluz wykładem „Riboflavin (vitamin B2) production by th recombinant candida famata yeast strains”. Nad poziomem merytorycznym prezentowanych doniesień czuwał Komitet Naukowy, w którego skład oprócz przedstawicieli UPP weszli również: prof. dr hab. Barbara Baraniak, prof. dr hab. Izabella Jackowska, prof. dr hab. Lesław Juszcak, prof. dr hab. Agnieszka Kita, prof. dr hab. Danuta Kołożyn-Krajewska, prof. dr hab. Tadeusz Sikora, prof. dr hab. Zdzisław Targoński, dr hab. Małgorzata Dżugan, prof. nadzw. i dr inż. Katarzyna Marciniak-Łukasiak.

W ciągu dwóch dni obrad przedstawiono 33 referaty w języku polskim, 10 referatów w języku angielskim, 24 plakaty polskie i 13 posterów angielskich. Część prezentowanych prac została po raz pierwszy wydana w formie monografii pt. *Procesy technologiczne a jakość żywności i Prozdrowotne właściwości żywności. Aspekty żywieniowe i technologiczne*. Komitet Naukowy wyróżnił również najlepsze referaty i plakaty, a w gronie nagrodzonych nie zabrakło przedstawicieli z UPP: mgr Ewy Rokosik (pierwszy rok SSD) i dr inż. Moniki Przeor. Nagrodzonym koleżankom serdecznie gratulujemy!

Dopełnieniem lubelskiej Sesji Młodej Kadry Naukowej było zwiedzanie pięknego miasta w towarzystwie przewodnika zakończzone grillem na dachu 11-piętrowego hotelu Victoria, skąd można było podziwiać wspaniałe widoki Lublina. Wieczorne spotkanie było doskonałą okazją do nawiązania nowych znajomości między uczestnikami, pogłębienia istniejących oraz sympatycznych rozmów z członkami Komitetu Naukowego.

Konferencja Młodej Kadry wszystkim upłynęła bardzo szybko, ponownie stała się platformą spotkań naukowych i towarzyskich młodych osób zajmujących się naukami żywieniowymi w Polsce. Kolejna sesja naukowa odbędzie się za rok w Olsztynie. Już teraz serdecznie zapraszamy wszystkich młodych naukowców na to niezwykle i pozostające na długo w pamięci spotkanie! ♦

Monika Przeor,
przewodnicząca Sekcji Młodej Kadry Naukowej PTTŻ

Młodzi Naukowcy z Wydziału Nauk o Żywności i Żywieniu z prof. dr hab. Małgorzatą Nogalą-Kałucką i dr hab. Dorotą Piasecką-Kwiatkowską oraz prof. dr hab. Agnieszką Kitą (prezes PTTŻ UP Wrocław)

Fot. archiwum WNZZ UPP

Szósta edycja Poznańskich Dni Zwierząt Egzotycznych

Rokrocznie na Uniwersytecie Przyrodniczym w Poznaniu podczas organizacji największej imprezy zoologiczno-edukacyjnej w regionie, czyli Poznańskich Dni Zwierząt Egzotycznych (PDZE), możemy podziwiać świat egzotycznych zwierząt. Wszystko rozpoczęło się od skromnej Wystawy Zwierząt Egzotycznych, która po raz pierwszy odbyła się osiem lat temu w sali wykładowej Kolegium Gawęckiego. Była to mikroskopijna inicjatywa studentów ówczesnego Wydziału Hodowli i Biologii Zwierząt. Obecnie wydarzenie organizowane jest na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej i Nauk

Fot. 3 x archiwum WMWZ

Losowanie nagród

o Zwierzętach, a PDZE to największe wydarzenie niekomercyjne na Uniwersytecie Przyrodniczym w Poznaniu. Co ważne, tworzenie imprezy nadal w pełni się opiera na rozwiązaniach zaproponowanych przez studentów i doktorantów wydziału. Tegoroczna wystawa odbyła się w dniach 19–20 maja w budynku Biocentrum przy ul. Dojazd 11 i gościła ponad 4500 odwiedzających. Można więc z pełnym przekonaniem stwierdzić, że PDZE wpisało się w kalendarz kulturowy nie tylko naszej *Alma Mater*, ale również społeczności miasta Poznania, która z chęcią wybiera PDZE jako formę spędzania wolnego czasu z rodziną.

Tegoroczna ekspozycja liczyła ponad 200 gatunków fauny prezentowanej przez ok. 50 wystawców. Oprócz wszystkim znanych egzotycznych gryzoni, takich jak kawię domową (*Cavia porcellus*), odwiedzający mogli podziwiać piękno licznych odmian barwnych pytonów królewskich (*Python*

regius) i kameleonów (*Chamaeleo pardalis* czy *Chamaeleo calyptratus*). Nie brakowało zupełnie nowych, jak dotąd niewystawianych gatunków, takich jak pyton siatkowy (*Python reticulatus*), lemur katta (*Lemur catta*) oraz jeżozwierze (*Hystrix africaeaustralis*) czy skunksy (*Mephitis mephitis*). Licznie wystawiane były płazy: traszki chińskie (*Cynops orientalis*), marmurkowe (*Triturus marmoratus*), waltla (*Pleurodeles waltl*) oraz kumaki dalekowschodnie (*Bombina orientalis*). Podtrzymując tradycję wystawy, organizatorzy chcą poszerzać wiedzę z zakresu gatunków występujących na terenie naszego kraju, przygotowali więc ekspozycję m.in. węgorzy europejskich (*Anguilla anguilla*) czy pszczoł miodnych (*Apis mellifera*). Zwierzęta te po bliższym poznaniu oraz możliwości obserwacji z niewielkich odległości niejednokrotnie stawały się bardziej egzotyczne niż te ze stref tropikalnych, które z łatwością są utrzymywane w domowych terrariach. W ramach przybliżania wiedzy na temat wykonywania doświadczeń na zwierzętach dzięki współpracy z Katedrą Fizjologii i Biochemii Zwierząt zwiedzający mogli obserwować myszy oraz szczury laboratoryjne i dowiedzieć się z pierwszej ręki, w jaki sposób są prowadzone doświadczenia. Podczas wystawy można było podziwiać liczne zbiory stawonogów, tj. straszaków, liśców, karaczanów, modliszek, motyli i pajęczaków.

Ważnym celem przedsięwzięcia jest możliwość integracji wewnątrzwydziałowej, między uczestniczącymi w wydarzeniu katedrami i ich pracownikami tudzież doktorantami oraz studentami.

Organizatorzy pragną serdecznie podziękować Instytutowi Zoologii, w tym Zakładom: Hodowli Owadów Użytkowych, Rybactwa Śródlądowego i Akwakultury, Zoologii, Anatomii Zwierząt, Katedrze Fizjologii i Biochemii Zwierząt oraz Katedrze Żywienia Zwierząt za czynne wsparcie Poznańskich Dni Zwierząt Egzotycznych. Uniwersyteckiemu Centrum Medycyny Weterynaryjnej składamy podziękowania za użyczenie ambulansu weterynaryjnego. Dziękujemy wszystkim za pomoc w organizacji i równocześnie zapraszamy do aktywnego uczestnictwa w kolejnej, siódmej edycji Poznańskich Dni Zwierząt Egzotycznych – już za rok. ♦

Bartosz Kierończyk i Mateusz Rawski

Eublepharis macularius

Python reticulatus

Branżowe Targi Pracy na Wydziale Technologii Drewna

Szóstego czerwca na Wydziale Technologii Drewna odbyły się Branżowe Targi Pracy WTD 2018, czyli prezentacja ofert praktyk, staży i zatrudnienia dla studentów wszystkich kierunków studiów prowadzonych na Wydziale. „Skorzystajcie z tej okazji, zostawcie swoje CV i namiary, bądźcie w kontakcie z pracodawcami” – zachęcał studentów dziekan Wydziału, prof. dr hab. Bartłomiej Mazela, otwierając Targi.

W ramach pogłębionej współpracy z pracodawcami, którzy aktywnie angażują się w życie Wydziału, studenci mieli oka-

zję do bezpośredniego kontaktu z reprezentantami firm, mogli w łatwy sposób dowiedzieć się o możliwościach, jakie na nich czekają oraz o tym, jak uzyskać szczegółowe informacje np. na temat procesu rekrutacyjnego. Z kolei dla obecnych na Targach firm była to okazja do pozyskania nowej kadry i przedstawienia swojej oferty. ♦

Iwona Cieślak

Fot. 2 x Iwona Cieślak

Branżowe Targi Pracy na Wydziale Technologii Drewna spotkały się z dużym zainteresowaniem zarówno studentów, jak i pracodawców

„Skorzystajcie z tej okazji, zostawcie swoje CV i namiary, bądźcie w kontakcie z pracodawcami” – zachęcał studentów dziekan WTD UPP, prof. dr hab. Bartłomiej Mazela

Ogólnopolski konkurs „Zostań ekonomistą” rozstrzygnięty

Ogólnopolski konkurs „Zostań ekonomistą” Wydział Ekonomiczno-Społeczny UPP zorganizował już po raz drugi. Jego celem jest wspieranie rozwoju ambitnych i wyróżniających się wiedzą ekonomiczną uczniów szkół średnich, popularyzowanie wiedzy ekonomicznej, podnoszenie świadomości gospodarczej oraz zachęcanie do podjęcia studiów ekonomicznych. Pierwszy etap polegał na pracy zespołowej uczniów w szkołach. Mieli oni napisać esej z wybranej problematyki ekonomicznej. Prace zredagowane według wymagań organizatora należało przesłać do 30 kwietnia 2018 r. Członkowie Kapituły Konkursu ocenili ich wartość merytoryczną, kompozycję oraz poprawność językową. Do drugiego etapu zakwalifikowano 10 najlepszych zespołów.

Dnia 30 maja 2018 r. w Sali Senatu odbył się drugi etap konkursu. Dziesięć najlepszych zespołów wyłonionych w pierwszym etapie zaprezentowało wyniki swoich badań dotyczących sytuacji na rynku pracy wybranych grup społecznych oraz ekonomii i finansów z perspektywy młodego człowieka. Decyzją Kapituły Konkursu laureatami zostali:

- Monika Twardowska, Sandra Ratajczyk i Sylwia Parysek z Zespołu Szkół Ponadgimnazjalnych im. Józefa Marcinka w Koźminie Wielkopolskim

- Krzysztof Wlazły i Sylwester Sulanowski z III Liceum Ogólnokształcącego im. Mikołaja Kopernika w Kaliszu
- Daria Wojciechowska i Katarzyna Laskowska z Zespołu Szkół Handlowych w Poznaniu
- Magdalena Paluszyńska i Mikołaj Schubert z I Liceum Ogólnokształcącego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu
- Monika Sitek, Karolina Gebauer i Wioletta Wiczorek z Zespołu Szkół nr 1 im. Komisji Edukacji Narodowej w Szczecinku
- Sabine Raben i Paulina Maciejewska z Zespołu Szkół nr 1 w Swarzędzu.

Laureaci konkursu otrzymali zaświadczenia uprawniające do przyjęcia na studia pierwszego stopnia bez konieczności udziału w postępowaniu kwalifikacyjnym podczas rekrutacji na kierunki studiów oferowane przez Wydział Ekonomiczno-Społeczny. Trzy najlepsze zespoły otrzymały dodatkowo nagrody rzeczowe. Wszystkim laureatom serdecznie gratulujemy i życzymy dalszych sukcesów w działalności naukowej. ♦

Iwona Cieślak

Fot. Iwona Cieślak

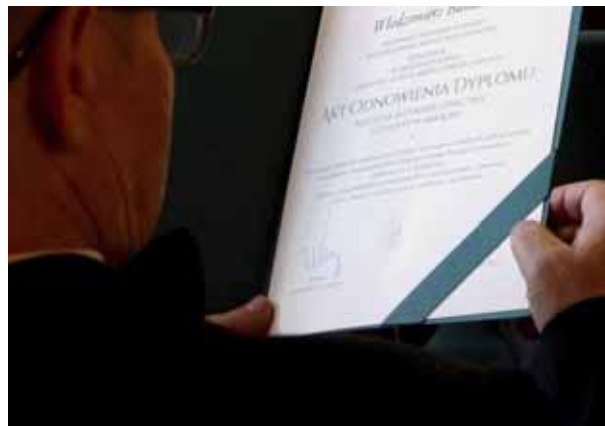
Drugi etap ogólnopolskiego konkursu „Zostań ekonomistą” odbył się 30 maja 2018 r. w Sali Senatu Collegium Maximum UPP

Pięćdziesiąt lat od ukończenia studiów

Już po raz kolejny na naszym uniwersytecie obchodzono jubileusz 50-lecia absolutorium. Czterdziestu jeden absolwentów Wydziału Leśnego ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu świętowało swoją rocznicę, odbierając odnowione dyplomy z rąk JM Rektora UPP, prof. dr. hab. Jana Pikula; prorektora ds. kadr i rozwoju Uczelni, prof. dr. hab. Romana Gornowicza oraz dziekana Wydziału Leśnego, prof. dr. hab. Piotra Łakomego. „Wydział Leśny zawsze był i jest dumny ze swoich absolwentów – mówił podczas uroczystości prof. dr. hab. Piotr Łakomy. – Państwa kariery były wspaniałe. Cały czas pracujemy nad tym, aby przyszli absolwenci mogli poszczycić się takimi sukcesami zawodowymi, jak Państwo”.

Z okazji jubileuszu wydano publikację *Drogami leśników poznańskich 1963–1968*. Uroczystość odbyła się w Kolegium Rungego w Poznaniu 29 czerwca 2018 r. ♦

Iwona Cieślik

Fot. 2 x Iwona Cieślik

Uczestnicy spotkania odebrali odnowione dyplomy ukończenia studiów

Czterdziestu jeden absolwentów Wydziału Leśnego ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu wraz z władzami UPP

Jubileusz 50-lecia ukończenia studiów

Jubileusz 50-lecia ukończenia studiów wyższych obchodzili absolwenci ówczesnego Wydziału Technologii Rolno-Spożywczej Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu. „Każdy jubileusz skłania do refleksji i podsumowań, do świętowania i radości. Zapewniam Państwa, że uczelnia pamięta o swoich absolwentach, bo to dzięki Wam to, co uniwersyteckie, przenika do środowiska społeczno-kulturalnego, politycznego i gospodarczego, a uniwersytet dzięki absolwentom i ich karierom buduje swoją historię” – mówił podczas uroczystości prof. dr hab. Jan Pikul, Rektor Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu.

Odnowione dyplomy z rąk JM Rektora oraz dr hab. Bożeny Danyluk, dziekan Wydziału Nauk o Żywności i Żywnieniu, otrzymało 55 absolwentów. Wykład „Postępy w analityce a jakość żywności” wygłosił prof. dr hab. Erwin Wąsowicz, a część oficjalną zakończył koncert studentów Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu. Uroczystość odbyła się w Kolegium Rungego 19 czerwca 2018 r. ♦

Iwona Cieślak

Fot. Iwona Cieślak

Uczestnicy spotkania po pięćdziesięciu latach na schodach Kolegium Rungego

Zjazd absolwentów Wydziału Technologii Żywności

W dniu 2 czerwca 2018 r. z okazji 20-lecia ukończenia studiów odbył się zjazd absolwentów studiów dziennych Wydziału Technologii Żywności Akademii Rolniczej w Poznaniu. W uroczystym spotkaniu wzięło udział ponad 80 absolwentów ze 140, którzy w 1998 r. ukończyli studia. Z tej okazji o godz. 13.00 Katedra Technologii Gastronomicznej i Żywności Funkcjonalnej (dawniej Technologii Żywności i Żywnienia) zorganizowała seminarium pt. „Wydział Nauk o Żywności i Żywnieniu wczoraj i dziś”, podczas którego dziekan Wydziału, dr hab. Bożena Danyluk, przedstawiła historię, aktualne osiągnięcia oraz perspektywy rozwoju Wydziału i Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu. Oficjalna część spotkania była poprzedzona tradycyjnym hymnem *Gaudeamus*, co pozwoliło na przypomnienie doniosłej atmosfery immatrykulacji i absolutorium. Następnie dziekan odczytała list gratulacyjny od JM Rektora Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, prof. dr hab. Jana Pikul, który był dziekanem ówczesnego Wydziału Technologii Żywności.

Starościna roku, mgr inż. Zofia Pucek-Mądry oraz kierownik KTGFZ, prof. dr hab. Anna Gramza-Michałowska przedstawiły prezentację, podczas której wspomniano nauczycieli akademickich i innych cenionych pracowników uczelni. Oficjalną część uroczystości zakończono wręczeniem kwiatów i podziękowaniem za przybycie wszystkim dostojnym gościom. Uczestnicy spotkania zostali zaproszeni do wspólnej pamiątkowej fotografii oraz na poczęstunek kawowy.

Podczas spotkania na uczelni licznie przybyli uczestnicy zjazdu mieli okazję spacerować się po kampusie, odwiedzić akademiki, w których większość żyła przez pię-

cioletni okres studiów. Spotkanie w murach wydziału było także okazją do odwiedzenia sal seminaryjnych i laboratoriów oraz porównania warunków studiowania z tymi sprzed dwudziestu lat. Mniej oficjalna część uroczystości odbyła się wieczorem w hotelu Ikar w Poznaniu, gdzie uroczysta kolacja wspomnieniowa oraz tańce do białego rana były okazją do powrotu do młodzieńczych lat studiów oraz odnowienia zawiązanych wówczas przyjaźni.

W związku z ogromnym sukcesem tegorocznego spotkania absolwentów rocznika 1993–1998 wszyscy zgodnie potwierdzili swoje uczestnictwo w kolejnym, który odbędzie się za 10 lat, również na terenie naszej *Alma Mater*. ♦

Anna Gramza-Michałowska

Fot. archiwum Anny Gramzy-Michałowskiej

Uczestnicy zjazdu absolwentów Wydziału Technologii Żywności na pamiątkowym zdjęciu pod Collegium Maximum

Kolejna statuetka Cieszkowskiego wręczona

Znany już z naszych łamów Klub Profesorów „Wierzenica”, zrzeszający ludzi związanych z krzewieniem idei patrona naszej uczelni, już po raz kolejny przyznał ufundowaną przez siebie nagrodę – Statuetkę Augusta Cieszkowskiego. Tym razem trafiła ona do rąk prof. dr. hab. Marka Szulakiewicza, filozofa, profesora nauk humanistycznych, pracownika naukowego Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, „za bardzo bogaty dorobek [...] stanowiący zachętę do filozofowania oraz upowszechnianie idei Augusta Cieszkowskiego” – jak można przeczytać na dyplomie.

Profesor Szulakiewicz wygłosił niezwykle interesujący wykład „Co się dzieje we współczesnej kulturze?”, który spotkał się z bardzo gorącym przyjęciem słuchaczy. Temat ten wywołał też długą dyskusję, która przeniosła się nawet w kuluary, gdy po zakończeniu części oficjalnej wszyscy zaproszeni goście spotkali się na poczęstunku i kawie.

Uroczystość odbyła się 13 lipca o godzinie 15.00 w Dworze Augusta Cieszkowskiego w Wierzenicy, a rozmowom i dyskusjom towarzyszył koncert muzyki operowo-kameralnej. ♦

Ewa Strycka

Profesor dr hab. Marek Szulakiewicz (z prawej) odbiera Statuetkę Augusta Cieszkowskiego z rąk prezesa Klubu Profesorów „Wierzenica”, prof. dr. hab. Józefa Banaszaka

Fot. Włodzimierz Buczyński

Pierwszy „Bieg im. A. Cieszkowskiego”

Malownicze widoki, upalna pogoda i powiew historii towarzyszyły uczestnikom pierwszego „Biegu im. hr. Augusta Cieszkowskiego”, który się odbył 9 czerwca w Wierzenicy. W kameralnym biegu wystartowało prawie 130 biegaczy z całej Wielkopolski. Impreza odbywała się pod patronatem Burmistrza Swarzędza Mariana Szkudlarka i auspicjami „Biegaj i Zwiedzaj”. Współorganizatorami biegu byli: Szkoła Podstawowa w Wierzonce i Centrum Medyczne Diagnosis z Zalasewa.

Trasa o długości 5 km rozpoczynała się przy zabytkowym kościele pw. św. Mikołaja w Wierzenicy. Następnie wiodła obok zabytkowej karczmy w kierunku Alei Filozofów. Po drodze biegacze i miłośnicy *nordic walking* mogli podziwiać miejsca, którymi przechadzali się m.in. Zygmunt Krasiński czy Kazimiera Iłakowiczówna. Na trasie biegu sportowcom towarzyszyli liczni kibice.

16 minut i 5 sekund – tyle czasu potrzebował olimpijczyk z Londynu Łukasz Nowak na pokonanie trasy. Drugi na mecie zameldował się Radosław Pluciński ze Swarzędza (17:39) przed Jarosławem Sajnajem – byłym uczniem SP w Wierzonce (18:22). Potem biegacze przybiegali jeden po drugim. Pierwszą z kobiet na mecie była Wioleta Franczyk z Białogóry (20:32), która wyprzedziła Sylwię Roszak-Surków ze Swarzędza (23:00) i Agnieszkę Ewertowską z Kobylnicy (24:38). Zwycięzcy otrzymali pamiątkowe puchary, a wszystkim, którzy znaleźli się na podium, współorganizator biegu Adam Łuczak, menadżer Centrum Medycznego Diagnosis w Zalasewie, wręczył cenne vouchery. Najszybszą chodziarką była Maria Janas z Czerwonaka (39:50), który przemaszerowała przed Małgorzatą Leśniewską z Koziegłowa (44:31) i Moniką Pawlik z Kicina (45:55). Tę konkurencję zdominowały panie. Tomasz Zwoliński, drugi zastępca Burmistrza Swarzędza, nie tylko wspierał bieg, ale sam wziął w nim udział.

Na mecie na uczestników czekały domowe wypieki i napoje. Szkoła Podstawowa w Wierzonce, współorganizator wydarzenia, przygotowała też zabawy plenerowe dla dużych i małych. Można było zmierzyć się w „Queście wiedzy o Augu-

ście Cieszkowskim”, sprawdzić się artystycznie, malując przestrzenne obrazy oraz wziąć udział w „walce robotów”. Dzięki uprzejmości księdza proboszcza Przemysława Kompfa biegacze mogli zwiedzić zabytkowy kościół w Wierzenicy, a od Ewy i Włodzimierza Buczyńskich – badaczy życia i twórczości Augusta Cieszkowskiego – dowiedzieć się więcej o tej wybitnej postaci.

Dla dzieci przygotowano biegi na krótszych dystansach. Do zawodów zgłosiło się 38 najmłodszych amatorów biegania, których dopingowali najwierniejsi kibice: rodzice. Wszyscy uczestnicy, mali i duzi, otrzymali pamiątkowe medale nawiązujące do 380-lecia Swarzędza i 865 lat Wierzenicy oraz foldery „Wierzenica – śladami Augusta Cieszkowskiego”. ♦

Przemek Walewski,

maratończyk, dziennikarz, redaktor naczelny polskiego portalu dla biegaczy (wszystkoobieganiu.pl) i Ewa Madanowska, dyrektor Szkoły Podstawowej w Wierzonce

Pierwszy „Bieg im. hr. Augusta Cieszkowskiego” wyruszył spod kościoła św. Mikołaja w Wierzenicy

Fot. Włodzimierz Buczyński

Hołd pruski.

Listy Augusta Cieszkowskiego do Józefa Morawskiego

Ze zbiorów Biblioteki Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk

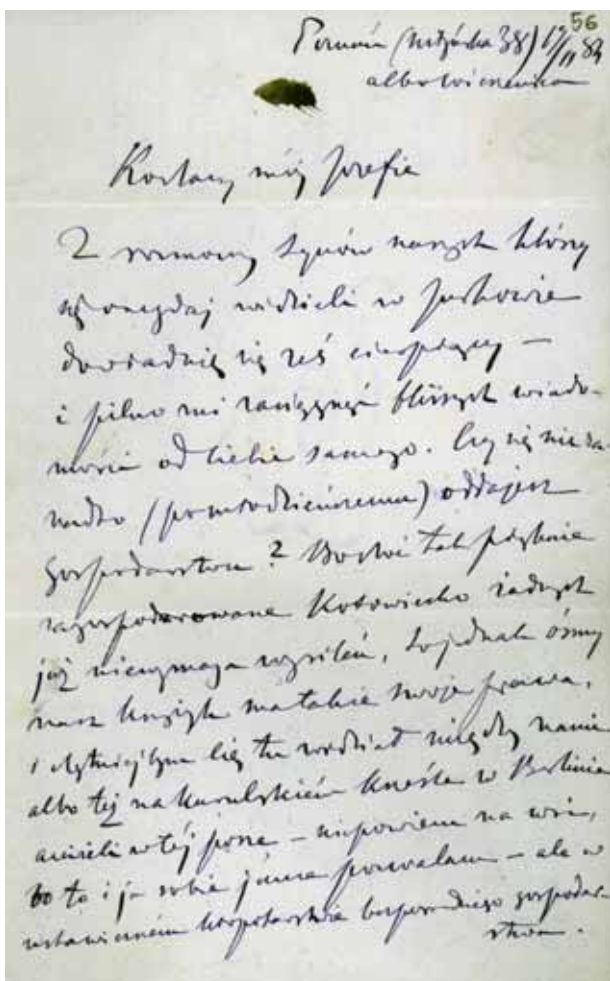
Józef Morawski (1813–1902), ziemianin z Kotowiecka, był przez wiele lat przyjacielem Augusta Cieszkowskiego i adresatem jego korespondencji. W dwóch listach opublikowanych poniżej¹, które filozof napisał do Morawskiego pod koniec 1884 r., Cieszkowski nawiązywał głównie do spraw rodzinnych i osobistych. Nie zapomniał jednak o zwróceniu uwagi przyjaciela na bieżące wydarzenia kulturalne w Poznaniu. Cieszkowski sam często uczestniczył w odczytach, gdyż

uważał, „że się co dzień można czegoś nauczyć”². Filozof starał się zachęcić zarówno Józefa Morawskiego, jak i jego rodzinę do uczestniczenia w odbywających się w Poznaniu wystawach i wykładach. Jedną z atrakcji, która miała zachęcić Morawskich do przybycia do Poznania, był *Hołd pruski* Jana Matejki wystawiony w poznańskim Bazarze.

Oto treść tego listu.

Poznań (Młyńska 38) 17.11.[18]84
albo Wierzenica

¹ Biblioteka PTPN, rkps 1585, k. 56–57 (list 1) i 58–59 (list 2).

Skany z Biblioteki PTPN

List Augusta Cieszkowskiego do Józefa Morawskiego z 17 listopada 1884 r. (pierwsza strona)

Kochany mój Józefie

Z rozmowy synów naszych, którzy się onegdaj widzieli w Jurkowie dowiaduję się, żeś cierpiący i pilno mi zasięgnąć bliższych wiadomości od Ciebie samego. Czy się nie zanadto (po młodzieńczemu) oddajesz gospodarstwu? Bo choć tak pięknie zagospodarowane Kotowiecko żadnych już nie wymaga wysiłku, to jednak ósmy nasz krzyżyk ma także swoje prawa i chętniej bym Cię tu widział między nami albo też na kurulskim krześle w Berlinie³ aniżeli w tej porze – nie powiem na wsi, bo to i ja sobie jeszcze pozwalam – ale w ustawicznym kłopotarstwie bezpośredniego gospodarstwa.

Twoja kochana Pani i Córka robiły mi nadzieję zjechania do Poznania, jeśli nie na długo, to przynajmniej na zwiedzenie zbiorów Tow[arzystwa] Prz[yjaciół] Nauk i zobaczenia się z przyjaciółmi. Skoro to nie nastąpiło w ciągu tak pięknej jesienu jakąśmy mieli, to sądzę że teraz Matejki „Hołd pruski”⁴ stanowić będzie great attraction⁵.

I Pawluś niebył[!] łaskaw na Krysią, który go się w Suchej od Septembra spodziewał i z upragnieniem wyglądał. Nie dawno[!] jeszcze wspominał o nim w liście, więc zdaje się jeszcze nie tracić nadziei mimo spóźnionej pory a tem samym mniej powabnej podróży. Inni koledzy byli łaskawszy na młodego gospodarza i niepojednemu nawet go odwiedzali.

² Z *Pamiętnika panny Klary Dembińskiej* – zob. Joanna Pietrowicz, Zamoyscy i Cieszkowscy we wspomnieniach Klary Dembińskiej, „Pamiętnik Biblioteki Kórnickiej” 2003, z. 26, s. 88. (Obszerne fragmenty tego pamiętnika publikowaliśmy w XVII specjalnym numerze „Wieści Akademickich” [2010] – przyp. red.)

³ Józef Morawski był przedstawicielem polskiego ziemiaństwa w pruskiej Izbie Panów.

⁴ Obraz *Hołd pruski* Jana Matejki miał być wystawiony w poznańskim Bazarze od 16 listopada do 22 grudnia 1884 r. Ze względu na duże zainteresowanie wystawę przedłużono do 2 stycznia 1885 r. Obraz przywieziono do Poznania po ekspozycji w Berlinie, a później trafił na wystawę do Pragi bądź Pesztu. Zob. „Dziennik Poznański” nr 258 z 8 listopada 1884 r., s. 3, nr 295 z 23 grudnia 1884 r., s. 4, nr 1–2 z 1–3 stycznia 1885 r., s. 3, „Kurier Poznański” nr 293 z 20 grudnia 1884 r., s. 4.

⁵ Wielką atrakcję.

Poznań 31.12.[18]84

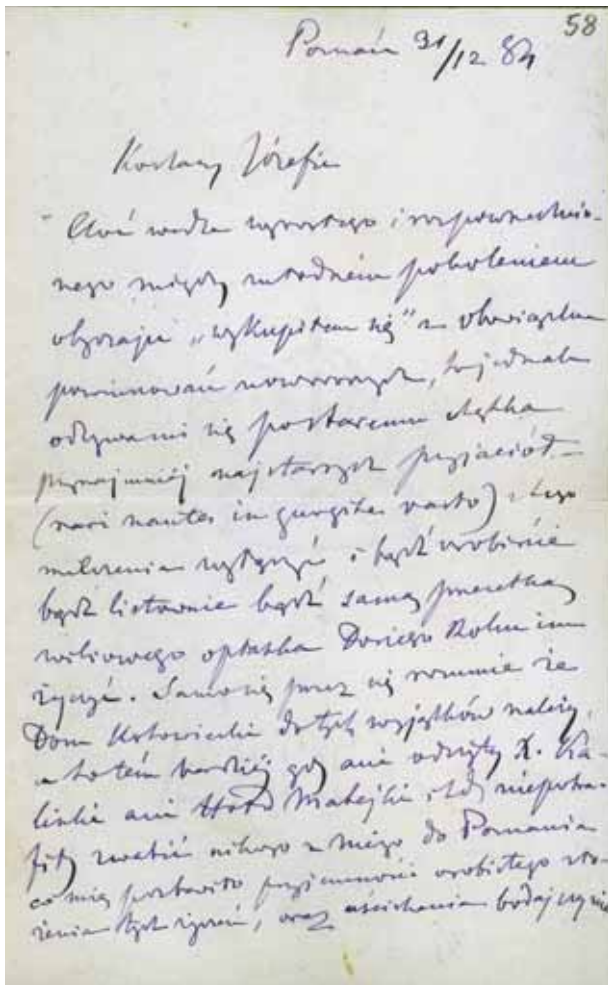
Kochany Józefie

Choć wedle wyrosłego i rozpowszechnionego między młodszem pokoleniem obyczaju „wykupiłem się” z obowiązku powinszowań noworocznych, to jednak odzywa mi się po staremu chętna przynajmniej najstarszych przyjaciół (rari nantes in gurgite vasto⁷) z tego milczenia wyłączyć i bądź osobiście bądź listownie bądź samą przesełką[!] wiliwego opłatka Dosiego[!] Roku im życzyć. Samo się przez się rozumie że Dom Kotowiecki do tych wyjątków należy, a to tem bardziej gdy ani odczyty Ks. Kalinki⁸ ani „Hołd” Matejki itd. nie potrafiły zwabić nikogo z niego do Poznania, co mię pozabawiło przyjemności osobistego złożenia tych życzeń, oraz uściskania bodaj czy nie najstarszego teraz z moich, jeśli nie szkolnych to uniwersyteckich i sejmowych kolegów. Oczywiście czego ani Kalinka ani Matejko nie dokazali, to tem mniej ufam Mierzwińskiemu⁹ aby potrafił, jedną mam jeszcze nadzieję w otwarciu Sejmu Pruskiego, na który liczę że zjedziesz, a w przejeździe przez Poznań nas tu odwiedzisz. Nie wymawiaj mi się kochany Józefie ani wiekiem ani zdrowiem, bo wiekiem wiesz jak mało się różnimy a zdrowiem tyś mię zawsze ogromnie przewyższał i tego lata jeszcze miałem sposobność przekonania się w Kotowiecku jak ta przewyżka jest dzięki Bogu trwałą, a jeśli teraz miewasz chwile cierpienia to pewny jestem że przy Twojej silnej konstytucji, oderwanie się na jakiś czas od domowych trosk (które zostaw młodszej generacji) i zajęcie senatorskiego krzesła ze wstępem na mównicę ilekroć zajdzie potrzeba lub nawiedzi inspiracya, oraz z ciągłym a dawnym wpływem na nasze koło poselskie przyczyniłoby się najbardziej do polepszenia i utrwalenia Tego zdrowia, czego Ci przede wszystkim życzę wraz z wszelkiemi pomyślnościami.

Twój August

Nie dowiaduję się już o Kokocińskiego o którym obiecałeś mi bliższych wiadomości, bo mi Twój sąsiad Niemojewski przed parą tygodniami powiedział iż tenże niedoczekawszy się odpowiedniego miejsca wziął sobie dzierżawkę i już sam nie jest do wzięcia. Żałuję, bo byłbym go chętnie wziął w Lubelskie. ◆

opracowała Joanna Pietrowicz,
Biblioteka Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk

List Augusta Cieszkowskiego do Józefa Morawskiego z 31 grudnia 1884 r. (pierwsza strona)

Ponieważ graniczyś z Jedlcem, więc zapewne znać musisz tamtejszego leśniczego P. Kokocińskiego, który jak widziałem z anonsu w Dzienniku [Poznańskim] chętnie przyjąłby posadę w Królestwie [Polskim]. Powiedz mi z łaski swojej szczerze o nim zdanie tak co do zdolności jak co do charakteru, bom tyle już miał w tym fachu zawodów, że dziś w wyborze bardzo jestem oględny.

Biedny nasz Koźmian⁶ tak się już poddał i przyzwyczaił do swego stanu, że ledwo łóżko chwilowo opuszcza i wnet tęskni nazad do niego. Tylko starych przyjaciół jak nas czasem przyjmuje i wtedy rzeźwo rozmawia, ale i tych odwiedzin nie trzeba przedłużać.

Ściskam Cię najserdeczniej i mile bardzo wspominał Kotowiecko

AC

⁶ Stanisław Egbert Koźmian (1811–1885) – prezes Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, zmarł 23 kwietnia 1885 r.

⁷ Nieliczni pływający na niezmiernej głębinie.

⁸ Ks. Walerian Kalinka (1826–1886) – historyk i polityk, zmartwychwstaniec, wygłosił w Poznaniu w grudniu 1884 r. cztery odczyty na temat gen. Dezyderego Chłapowskiego, później wydane w formie książkowej. Zob. „Dziennik Poznański” nr 289–294 z 16–21 grudnia 1884 r., s. 2–4.

⁹ Władysław Mierzwiński (1848–1909) – śpiewak operowy zwany „królem tenorów”, odnoszący liczne sukcesy w teatrach operowych całej Europy, wystąpił w Poznaniu w sali Lamberta 22 i 24 stycznia 1885 r. oraz dodatkowo na koncercie charytatywnym w Teatrze Polskim 23 stycznia 1885 r. Artysta przyjechał do Poznania po występach we Wrocławiu, a przed koncertem we Frankfurcie nad Menem. Zob. „Dziennik Poznański” nr 1–3 z 1–4 stycznia 1885 r., s. 3, nr 17–24 z 22–30 stycznia 1885 r., s. 2–4.

Profesor dr hab. Wiesław Koziara (1951–2018)

Fot. archiwum WRB UPP

Profesor dr hab. Wiesław Koziara (1951–2018)

Trudno mówić w czasie przeszłym o Osobie, która tak niedawno pełna energii była z nami. Jego postawa i silna wola życia wzbudzała w nas nadzieję, że zwycięży i pokona chorobę. Jeszcze na kilka dni przed śmiercią Profesor poprowadził wykład z nasionnictwa dla studentów kierunku rolnictwo. Niestety, niedzielny poranek 29 kwietnia 2018 r. powitał nas smutną wiadomością. Profesor przegrał walkę o życie, przeżył 67 lat i jeden tydzień. Patrząc z ludzkiego punktu widzenia, mógł tak jeszcze wiele dokonać.

Profesor Wiesław Koziara urodził się 22 kwietnia 1951 r. w rodzinie chłopskiej na Kujawach. Uczęszczał do szkół podstawowych w rodzinnych Młynicach (1958–1962) i pobliskich Młynach (1962–1965). Edukację rolniczą rozpoczął w Państwowym Technikum Rolniczym w Bielicach, w 1970 r. zdał egzaminy maturalne i podjął studia na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu. Specjalizował się w Instytucie Uprawy Roli i Roślin Akademii Rolniczej w Poznaniu pod kierunkiem prof. dr hab. Kazimierza Piechowiaka. Na podstawie pracy „Przydatność maszyn do uprawy roli pod ziemniaki w stanowisku po poplonie ozimym” uzyskał dyplom i tytuł zawodowy magistra inżyniera rolnictwa.

Profesor swoją pracę zawodową rozpoczął bezpośrednio po ukończeniu studiów w Zakładzie Ziemiaka IURR AR w Poznaniu. W macierzystej jednostce przeszedł wszystkie szczeble kariery naukowej, od asystenta – stażysty do profesora zwyczajnego, na które to stanowisko został mianowany w 2010 r. W 1983 r. obronił pracę doktorską na temat „Wpływu deszczowania, gęstości sadzenia i nawożenia azotowego na plonowanie czterech odmian ziemniaka”, którą realizował pod kierunkiem prof. Piechowiaka, jednak ze względu na przedwczesną śmierć opiekuna obowiązki promotora przejął ówczesny doc. dr hab. Jerzy Pudełko. Praca została wyróżniona nagrodą Rektora Akademii Rolniczej w Poznaniu. Na podstawie rozprawy habilitacyjnej „Wzrost, rozwój oraz plonowanie pszenżyta jarego i ozimego w zależności od czynników meteorologicznych i agrotechnicznych” oraz dorobku naukowego w 1997 r. uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego, z kolei tytuł naukowy profesora nauk rolniczych nadano Mu w 2004 r.

Profesor Koziara był uznanym specjalistą agronomii, a na szczególne podkreślenie zasługują Jego prace z uprawy roślin i nasionnictwa. W ciągu 43 lat aktywności naukowej opublikował m.in. ponad sto rozpraw naukowych i kilka podręczników. Wypromował pięciu doktorów, a kolejny przewód doktorski był finalizowany. Swoją działalność naukową koncentrował wokół takich zagadnień jak:

- efekty produkcyjne deszczowania ziemniaków w zależności od warunków pogodowych i agrotechnicznych
- doskonalenie systemów kwalifikacji i oceny zdrowotności sadzeniaków ziemniaków
- jakości materiału siewnego wielu gatunków roślin uprawnych w zależności od czynników siedliskowych i agrotechnicznych
- oceny wydajności plodozmianów o różnym udziale zbóż na tle wielu czynników agrotechnicznych
- skutków różnej intensywności uprawy roli
- wpływu współdziałania warunków siedliskowych z czynnikami agrotechnicznymi na produktywność wielu gatunków roślin, ze szczególnym uwzględnieniem uprawy pszenżyta
- oceny działania stymulatorów wzrostu i związków odpornościowych na zdrowotność i stres roślin
- określenie możliwości ograniczenia czynników agrotechnicznych poprzez uprawę roślin transgenicznych czy możliwości wykorzystania bioaktywatorów oraz indukowania odporności roślin.

Jego ostatnim wyzwaniem naukowym było uczestnictwo oraz kierowanie projektem rządowym pt. „Agrotechniczne sposoby zwiększenia wykorzystania potencjału roślin strączkowych w aspekcie efektów produkcyjnych, środowiskowych i ekonomicznych”, realizowanym w ramach wieloletniego programu „Zwiększenie wykorzystania krajowego białka paszowego dla produkcji wysokiej jakości produktów zwierzęcych w warunkach zrównoważonego rozwoju”. Hasłem przewodnim projektu było tworzenie krajowych zasobów białka jako równoważenie ogromnego i kosztownego importu białka paszowego.

Konsekwencją prowadzonych badań była potrzeba nawiązania bezpośrednich kontaktów naukowych. Był inicjatorem współpracy w ramach Intern Program z Ohio State University (USA), członkiem zespołu organizacyjnego Workshop on Agricultural and Rural Development Restructuring (Polska, Węgry, Słowacja). We współpracy z AgroForUm (Niemcy) rozwinął w nauce polskiej nowy kierunek badawczy, jakim było stosowanie biostymulatorów w uprawie roślin rolniczych. Ponadto uczestniczył w licznych konferencjach krajowych i zagranicznych, na których prezentował uzyskane wyniki badań.

W okresie od maja 1991 do września 1992 r. prof. Koziara odbył staż na North Dakota State University (USA) w Department of Plant Sciences kierowanym przez prof. Johna D. Nalewaja, późniejszego doktora honorowego naszego uniwersytetu. W NDSU pracował głównie nad współdziałaniem adiuwantów z herbicydami w podnoszeniu ich skuteczności. Następnie w latach 1995 i 1998 (odpowiednio przez 7 i 5 miesięcy) przebywał na University of Florida, USA w North Florida Research and Education Center, Quincy, gdzie kierował projektami z zakresu agrotechniki roślin transgenicznych, indukowania dziedzicznej odporności roślin na stresy i stosowania polimerów.

Profesor potrafił przekazywać wiedzę w sposób przystępny i przekonujący, co zyskało Mu uznanie i popularność wśród odbiorców. Wyniki Jego badań były i są często wdrażane do praktyki rolniczej, a ich rezultaty upowszechniał w licznych publikacjach fachowych, na kursach, szkoleniach i konferencjach organizowanych przez różne podmioty gospodarcze zajmujące się rolnictwem.

O uznaniu w środowisku naukowym od najmłodszych lat kariery naukowej świadczy Jego praca w Polskim Towarzystwie Nauk Agrotechnicznych (obecnie Polskie Towarzystwo Agronomiczne), którego był członkiem założycielem, a w Oddziale Poznańskim pełnił funkcje sekretarza (1983–1988), a następnie wiceprzewodniczącego (1994–2003). Był cenionym recenzentem prac awansowych z agronomii oraz wniosków o stopnie i tytuły naukowe.

W okresie zatrudnienia na uczelni Profesor pełnił wiele funkcji związanych z jej funkcjonowaniem. Był m.in.:

- członkiem Uczelnianego i Wydziałowego Kolegium Elektorów (od 1984)
- członkiem Rady Wydziału Rolniczego (od 1984), uczestniczącym jednocześnie w pracach komisji ds. nauczania czy ds. nauki
- członkiem Komisji Rektorskiej ds. Strategii Rozwoju Uczelni (2001–2002)
- prodziekanem Wydziału Rolniczego ds. studenckich w latach 2002–2008,
- przewodniczącym Komisji Rekrutacyjnej Wydziału Rolniczego (2002–2008)
- członkiem Rektorskiej Komisji Dydaktycznej (2002–2008)
- członkiem Rady Programowej dla kierunku Rolnictwo (2003–2008)
- kierownikiem Katedry Agronomii od 2007 r., a wcześniej od 1998 r. kierownikiem Zakładu Nasiennictwa Roślin Rolniczych
- dziekanem Wydziału Rolniczego, obecnie Wydziału Rolnictwa i Bioinżynierii UPP, przez dwie kadencje, również „dziekanem dziekanów UPP”
- członkiem Senatu UPP
- przewodniczącym Rady ds. Rolniczych i Leśnych Zakładów Doświadczalnych w latach 2016–2018.

Był postacią rozpoznawalną, stąd Jego liczne uczestnictwo w różnorodnych gremiach wynikające z wyborów bądź mianowania. Wskazać można tutaj takie aktywności, jak:

- członek komisji oceniającej Okręgowej Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych
- przewodniczący Komisji ds. Rejestracji Odmian Roślin Zbożowych Centralnego Ośrodka Badania Odmian Roślin Uprawnych (od 2010), a wcześniej członek tej komisji (2007–2009)
- członek Rady Konsultacyjnej COBORU
- ekspert Polskiej Komisji Akredytacyjnej (2001–2002)
- członek Ministerialnego Zespołu ds. Standardów Kształcenia na kierunku Rolnictwo
- członek Rady Naukowej Instytutu Ochrony Roślin – Państwowego Instytutu Badawczego
- członek Rady Naukowej Instytutu Włókien Naturalnych i Roślin Zielarskich
- ściśle współpracował z Wojewódzkim Inspektorem Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa w Poznaniu
- członek Zespołu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi ds. alternatywnych źródeł białka
- w latach 2012–2016 przewodniczył dziekanom wydziałów rolnictwa i pokrewnych publicznych uczelni w Polsce.

Profesor Wiesław Koziara w uznaniu zasług został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi i Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz wielokrotnie nagrodami rektora naszej uczelni. W marcu tego roku został przesłany wniosek do MNiSW o nadanie Profesorowi Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Profesor Wiesław Koziara pozostanie w naszej pamięci jako Osoba o szerokich horyzontach myślowych, mądra i innym bardzo życzliwa. ♦

*Stanisław Grześ,
Katedra Agronomii*

„Uczyć i wychowywać własnym przykładem”

Wspomnienie o prof. dr. hab. Jerzym Zwolińskim (1921–1978) w 40. rocznicę śmierci

Fot. 2 x archiwum Jakuba Cieślaka

Profesor dr. hab. Jerzy Zwoliński (1921–1978) w stroju rektora

Trzydziestego września 2018 r. przypada kolejna, 40. już rocznica niespodziewanej śmierci prof. dr. hab. Jerzego Zwolińskiego – wieloletniego rektora naszej uczelni, dziekana i prodziekana Wydziału Zootechnicznego, dyrektora Instytutu Technologii Produkcji Zwierzęcej oraz pierwszego kierownika Zakładu Hodowli Koni. Z pewnością jest to więc właściwy moment, aby wspomnieć tę nietuzinkową postać, która mimo krótkiego życia zapisała się zarówno w dziejach naszej *Alma Mater*, jak i w historii polskiej hipologii na zawsze.

Jerzy Zwoliński był z urodzenia zakopiańczykiem. To w mieście u podnóża Tatr przyszedł na świat 2 kwietnia 1921 r. Do wybuchu drugiej wojny światowej uczył się w Państwowym Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym w Zakopanem, uzyskując w roku 1939 „małą maturę”. W latach okupacji (1940–1945) pracował w gospodarstwie rolnym Burzyn (powiat tarnowski) najpierw w charakterze praktykanta, a następnie zarządcy. Jednocześnie uczestniczył w kursie licealnym w ramach tajnych kompletów, dzięki czemu w roku 1945 uzyskał świadectwo dojrzałości. Po zakończeniu wojny rozpoczął studia na Wydziale Rolniczo-Leśnym Uniwersytetu Poznańskiego, za specjalizację obierając sobie hodowlę zwierząt domowych. W okresie studiów (1945–1949) praco-

wał m.in. w charakterze asystenta wolontariusza w Zakładzie Szczegółowej Hodowli Zwierząt. Po uzyskaniu – z wynikiem celującym – dyplomu magistra inżyniera rolnictwa (październik 1949) związał się na krótko z Państwowym Instytutem Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego w Pawłowicach koło Leszna, jednak wkrótce powrócił do macierzystej uczelni, w której przeszedł przez wszystkie szczeble kariery naukowej: od stanowiska asystenta, aż do uzyskania tytułu profesora zwyczajnego w marcu 1977 r.

W codziennej pracy Profesor Zwoliński kontynuował dzieło swojego wielkiego poprzednika, prof. dr. Tadeusza Vetulaniego, koncentrując się początkowo na ocenie możliwości wykorzystania koników polskich do wykonywania lekkich prac w gospodarstwach rolnych. Zagadnienia te stały się podstawą Jego dysertacji doktorskiej (stopień naukowy doktora nadany w roku 1952). W kolejnych latach skupił się przede wszystkim na zagadnieniach związanych z biologicznymi aspektami rozrodu koni, a praca promocyjna „Badania nad niektórymi czynnikami wpływającymi na długość ciąży u klaczy” pozwoliła Mu na uzyskanie w roku 1961 stopnia doktora habilitowanego. Za najważniejszą spuściznę naukową Profesora należy jednak uznać zainicjowanie przez Niego na początku lat sześćdziesiątych nowatorskich badań z immunogenetyki. W nowo powstałej Pracowni Grup Krwi u Koni (jedyna tego typu jednostka w ówczesnych krajach RWPG) odbyło staże badawcze wielu specjalistów z całego świata, co z pewnością świadczy o potencjale naukowym i aplikacyjnym tej niewielkiej jednostki. Wytworzone w laboratorium surowice testowe do oznaczania antygenów krwinkowych stały się podwaliną wprowadzonych w późniejszym okresie obligatoryjnych analiz kontroli pochodzenia u koni hodowlanych. Obecnie podobne badania na bazie sekwencji DNA są prowadzone w Laboratorium Badań Markerów Genetycznych u Koni, będącym powstałą w roku 1998 jednostką „córką” Pracowni założonej przez Profesora Zwolińskiego niemal 40 lat wcześniej.

Osiągnięcia naukowe Profesora Zwolińskiego nabierają jeszcze większej wartości, jeśli uwzględnimy piastowanie przez Niego licznych funkcji organizacyjnych na uczelni i poza nią. Każdy pracownik naukowy doskonale wie, że łącznie ze sobą aktywności naukowej i organizacyjnej bywa niezmiernie trudne, gdyż większe zaangażowanie w jedną z nich skutecznie zabiera czas na rzetelną realizację tej drugiej. Tymczasem wymieniając tylko niektóre funkcje Profesora piastowane w gremiach pozauczelnianych, można mieć wrażenie, że doskonale odnalazłby się On w dzisiejszych „zabieganych” czasach (był m.in. przewodniczącym Komisji Hodowli Koni przy Komitecie Nauk Zootechnicznych PAN, członkiem Zarządu Polskiego Związku Hodowców Koni i członkiem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Zootechnicznego). Dodając do tego piastowanie funkcji prodziekana (1956–1960) i dziekana (1964–1969) Wydziału Zootechnicznego, a następnie od roku 1971 aż do dnia śmierci – rektora Akademii Rolniczej oraz przewodniczącego Kolegium Rektorów Miasta Poznania, trudno się oprzeć wrażeniu, że Profesor Zwoliński musiał mieć niebywałą zdolność racjonalnego wykorzysty-

wania czasu pracy. Warto w tym miejscu nadmienić, że Profesor zarządzał uczelnią w bardzo trudnych czasach restrukturyzacji organizacyjnej oraz rozbudowy kampusu Akademii Rolniczej. Niestety, w ostatni weekend poprzedzający rozpoczęcie roku akademickiego 1978/1979 do społeczności uczelnianej dotarła tragiczna informacja, że mający zaledwie 57 lat, rozpoczynający trzecią z kolei kadencję rektora Professor Zwoliński nie żyje. Jego pogrzeb odbył się 3 października 1978 r. na Cmentarzu Junikowskim.

Mimo że autor niniejszego artykułu nie miał możliwości poznania Profesora Jerzego Zwolińskiego osobiście, zarówno dla niego, jak i jego współpracowników jest to postać na swój sposób bliska. Przechodząc codziennie obok obelisku upamiętniającego Jego osobę, pracując w tych samych pomieszczeniach, w których również On oddawał się pracy naukowej i dydaktycznej, korzystając niejednokrotnie z podręcznika *Hodowla koni* Jego autorstwa, która to książka mimo upływu czasu jest w dużej mierze wciąż bardzo aktualna – wyobraźnia zdaje się sama „uciekać” o całe pół wieku wstecz... W przeszłości kilkakrotnie pytałem ówczesnego kierownika naszego Zakładu (i ucznia Profesora Zwolińskiego) dr. Grzegorza Cholewińskiego: „Jaki był Profesor?” Co mnie zawsze urzekło w Jego odpowiedziach, to fakt, że nigdy nie używał oczywistych, patetycznych określeń, które dostępne są we wszystkich opracowaniach związanych z postacią Profesora

Jerzego Zwolińskiego, takich jak „autorytet naukowy” czy też „wybitny dydaktyk”. Podkreślał z kolei, że mimo pełnienia wielu zaszczytnych funkcji Profesor zawsze był zwyczajnym człowiekiem, otwartym i pełnym chęci do pomocy każdemu – niezależnie od stopni i tytułów naukowych. Redagując niniejszy tekst, korzystałem m.in. z podobnego wspomnienia profesora Ferdynanda Wójtowskiego, opublikowanego na łamach „Kroniki Miasta Poznania” (nr 3 z 1979 r.) wkrótce po śmierci Profesora Zwolińskiego. Ku mojemu zaskoczeniu profesor Wójtowski opisuje postać swojego zmarłego przyjaciela w sposób niemal identyczny do znanych mi wspomnień dr. Cholewińskiego. Najbardziej utkwił mi w pamięci fragment, w którym autor wspomina, że Profesor na pierwszym miejscu stawiał zawsze dydaktykę i wychowywanie studentów, stosując bardzo proste, a zarazem skuteczne narzędzie – „przykład własnego stosunku do ludzi i pracy”. Myślę że dziś, upamiętniając 40. rocznicę śmierci Profesora, warto zastanowić się, czy uwikłani w ciągłą pogoń za jak najwyższymi wskaźnikami naukowymi, kolejnymi stopniami i awansami, nie zapominamy o istotnym fakcie – historia rozliczy nas kiedyś nie tylko z bycia mniej lub bardziej wybitnym naukowcem, ale również, a może przede wszystkim, z umiejętności pozostania „zwyczajnym człowiekiem”. ♦

Jakub Cieślak

Professor Zwoliński w swoim gabinecie (połowa XX w.)

Profesor Mieczysław Ratajszczak (1922–2018)

W połowie maja bieżącego roku pożegnaliśmy Profesora Mieczysława Ratajszczaka (1922–2018), wieloletniego kierownika Zakładu Hodowli i Produkcji Trzody Chlewnej, współtwórcę świń ras złotnickich, naukowca, nauczyciela i wychowawcę wielu pokoleń zootechników.

Profesor z pochodzenia był Wielkopolaninem. Urodził się 18 kwietnia 1922 r. w Szczepankowie Nowym w powiecie kościańskim. Jeszcze przed wybuchem drugiej wojny światowej podjął naukę w Gimnazjum św. Marii Magdaleny w Poznaniu. Naukę przerwała wojna, został aresztowany i wysiedlony do Generalnej Guberni. Po maturze, którą zdał w roku 1947, podjął studia na Wydziale Rolniczo-Leśnym Uniwersytetu Poznańskiego. Po ich ukończeniu związał się zawodowo z macierzystą uczelnią. W 1951 r. podjął pracę na stanowisku zastępcy asystenta, następnie od 1953 asystenta, aż wreszcie po roku starszego asystenta w Katedrze Szczegółowej Hodowli Zwierząt.

W 1964 r. uzyskał stopień doktora nauk rolniczych na podstawie rozprawy doktorskiej „Przekazywanie niektórych cech użytkowości rozplodowej loch potomstwu żeńskiemu”. Następnie, w roku 1976, na podstawie pracy „Wpływ dolewu krwi świń szwedzkiej landrace na użytkowość rzeźną świń złotnickich białych” otrzymał stopień doktora habilitowanego. W roku 1975 został kierownikiem Zakładu Hodowli i Produkcji Trzody Chlewnej i funkcję tę pełnił do roku 1991, wtedy też został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego Akademii Rolniczej w Poznaniu.

W swojej pracy zawodowej blisko współpracował z profesorem Stefanem Alexandrowiczem. Czynnie uczestniczył w pracach hodowlanych nad wytworzeniem świń rasy złotnickiej białej i złotnickiej pstrej, nazwanych tak na pamiątkę miejsca, gdzie prowadzono prace hodowlane: Złotnik w gminie Suchy Las. Właśnie do Rolniczego Gospodarstwa Rolniczego należącego do naszej *Alma Mater* trafiły zwierzęta, które dały początek obu rasom. Wspomnieć należy, że hodowla świń złotnickich wielokrotnie przechodziła głębokie kryzysy i w zachowaniu tych ras dużą rolę odegrał Profesor Ratajszczak. Kiedy zaczęto likwidować PGR, a polski rynek trzody chlewnej został otwarty na materiał hodowlany z zagranicy, zainteresowanie świniami złotnickimi zmniejszyło się drastycznie z dnia na dzień. Na domiar złego w połowie lat dziewięćdziesiątych XX w. w największym stadzie świń złotnickich białych w Przybrodzie wybuchła epidemia dezynтерии i stado miało zostać zlikwidowane. Wtedy Profesor Ratajszczak wraz z lekarzem weterynarii Henrykiem Pawlakiem zorganizował pobieranie nasienia od knurów tej rasy. Dzięki temu udało się zachować różnorodność genetyczną w populacji. W tym samym okresie dzięki swoim „znajomościom w terenie” zabezpieczył byt świń złotnickich pstrych, które przez pewien czas były utrzymywane tylko w jednej chlewni – Zdbowo koło Tuczna.

Zainteresowania naukowe Profesora dotyczyły nie tylko ras złotnickich. Prowadził badania nad systemem tuczno „tropic” z użyciem serwatki. Zajmował się zagadnieniami związanymi z krzyżowaniem zwierząt. Badania zakaźnego zanikowego zapalenia nosa prowadził wspólnie z lekarzem weterynarii, doktorem Zenonem Tratwalem, prześwietlając setki świń w celu wykrycia niewidocznych zewnętrznie zmian w małżowinach nosowych.

Dorobek naukowy Profesora jest wyróżniający. Był autorem ponad stu prac naukowych, wypromował ponad 60 magistrów i recenzował około stu prac. Pod jego kierunkiem przygotowano jedną dysertację doktorską. Za swoją pracę otrzymał liczne wyróżnienia i odznaczenia. W 1964 r., zaledwie dwa lata po uznaniu świń złotnickich jako ras, wraz z zespołem prof. Alexandrowicza uzyskał nagrodę państwową II stopnia, został również odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Medalem Edukacji Narodowej. Za swoją działalność naukowo-dydaktyczną wielokrotnie był honorowany nagrodami Rektora UP w Poznaniu. Jednak najbardziej znaczącym dla Profesora odznaczeniem był Medal im. Tadeusza Vetulaniego, nadawany przez Wydział Medycyny Weterynaryjnej i Nauk o Zwierzętach za zasługi w ochronie bioróżnorodności zwierząt gospodarskich, który otrzymał w roku 2015. Biorąc pod uwagę to, że był ostatnim z żyjących magistrantów profesora Tadeusza Vetulaniego, jednego z luminarzy naszego Wydziału, było to niejako zwieńczenie jego kariery zawodowej. Powód do radości i dumy.

Pana Profesora Ratajszczaka miałam okazję poznać cztery lata po jego przejściu na emeryturę. Zaglądał dość często do „trzodowej” Katedry, mieszczącej się wówczas w Kolegium Gawęckiego (dawniej: budynek Nowej Zootechniki). Mimo dużej różnicy wieku traktował nas, wtedy młodych pracowników, po koleżeńsku. Nigdy nie dał nam, początkującym „świniarzom”, odczuć, że dzieli nas poziom wiedzy i doświadczenie. Zawsze z wszystkimi witał się serdecznie i pytał, co słyhać. W Katedrze miał swój pokój do pracy. Najczęściej przychodził po południu, kiedy my kończyliśmy już pracę. Jak mówił, nie chciał nam przeszkadzać. Był towarzyski, mówił starannie piękną polszczyzną. Nasze spotkania „w drzwiach wejściowych” najczęściej kończyły się co najmniej półgodzinną rozmową. Tematów nigdy nie brakowało. Pan Profesor pięknie się wysławiał, miał też ogromną wiedzę dotyczącą nie tylko zootechniki. Był pasjonatem historii, szczególnie Polski. Znajomość dynastii Piastów czy Jagiellonów nie powstydziłby się niejeden absolwent wydziału historycznego. Swoje pasje realizował, szefując przez wiele lat Kołu Seniorów (1999–2018), w której to działalności był niezmordowany. Na wycieczkach niejednokrotnie przejmował funkcję przewodnika, dopowiadając ciekawe, mało znane informacje. Wycieczki starannie planował, był do nich doskonale przygotowany.

Profesor „bywał” w Katedrze, nie opuścił też żadnego zjazdu PTZ czy konferencji w ramach zjazdów katedr jednoimien-nych – trzodowych. Był nie tylko biernym uczestnikiem, ale niezawodnym dyskutantem. Kiedy prowadzący obrady rozpoczął dyskusję, ręka Profesora zazwyczaj już była w górze. Miał pytania do prelegentów, ale dzielił się też swoimi doświadczeniami. Na bieżąco śledził doniesienia czasopism naukowych i chyba nie będzie miał mi za złe, gdy wspomnę, że... miał duże poczucie humoru. Kilka lat temu, będąc już po dziewięćdziesiątce, na jednym z poznańskich zjazdów PTZ użył sformułowania „nie tak dawno, bo tuż po wojnie”. Wywołało to salwę śmiechu na sali. Profesor się nie obraził. Mimo słusznego wieku czuł się młody duchem. Kiedy po konferencji odwoziłam Profesora do domu, mówił, że nie dziwi się reakcji na jego słowa, ponieważ większość uczestników to młodzi ludzie. Na szczęście wojnę znają „tylko z filmów”, w przeciwieństwie do Profesora, dla którego wojenne prze-życia były wciąż żywe.

Także podczas mniej oficjalnych części zjazdów czy konferencji Profesor był świetnym kompanem. Niezwykle szarmancki dla pań, lubił tańczyć, prowadził ciekawe konwersacje, jednym słowem potrafił rozruszać najbardziej „drętwe” towarzystwo.

Hodowlą świń złotnickich interesował się nieprzerwanie, przy każdej okazji pytał, jak wygląda stan hodowli, ile jest stad. Kilkakrotnie jeździł ze mną do naszych hodowców, słu-

żąc radą. W podróży nigdy nam się nie nudziło, rozmawialiśmy na tematy zawodowe i prywatne. Wspominał, że kiedyś na wyjazdy terenowe jeździło się zazwyczaj pociągiem, a były to dalekie kilkudniowe wyprawy, np. do Wejsun na Mazurach. Ponieważ komunikacja z terenem ograniczała się do słabej jakości rozmów telefonicznych, „gdzie czym dalej był rozmówca, tym głośniejsze trzeba mówić”, nigdy nie był pewien, co zastanie na miejscu.

Profesor Ratajszczak zmarł 11 maja 2018 r. w Poznaniu. Zapamiętamy go nie tylko jako cenionego wykładowcę, specjalistę z dziedziny hodowli zwierząt, ale też jako dżentelmena starej daty, zawsze eleganckiego, szarmanckiego w stosunku do pań, z nienagannie wypielęgnowanym wąsikiem. Cześć Jego Pamięci. ◆

*Karolina Szulc,
Katedra Hodowli Zwierząt i Oceny Surowców*

Laureaci Nagrody Państwowej za wyhodowanie świń złotnickich (1964); Profesor Mieczysław Ratajszczak stoi w środku

Fot. archiwum „Więści Akademickich”

Profesor dr hab. inż. Henryk Mikołajczak (1925–2018)

Niezwykle trudno mi pisać o Profesorze w czasie przeszłym. Przez całą moją uczelnianą aktywność, od 1965 r., gdy pojawiłem się na egzaminie wstępnym, był tam ciągle. Wykładał kilka ważnych dla melioracji wodnych przedmiotów (mechanikę teoretyczną, mechanikę budowli i wytrzymałość materiałów, statykę niewyznaczalną oraz konstrukcje stalowe), był opiekunem mojej pracy dyplomowej, kierownikiem Katedry, w której rozpocząłem pracę, promotorem mego doktoratu, wspierał przy habilitacji i profesurze, a w trudnych sprawach dziekańskich i prorektorskich służył dobrą radą. Profesor „był na Wydziale od zawsze” i nie jestem w tych odczuciach wcale osamotniony. Był z nami jeszcze na uczelnianym spotkaniu noworocznym, a następnego popołudnia także na emeryckim brydżu. Teraz już cały należy do historii! Zmarł we wczesne popołudnie 25 stycznia 2018 r.

Henryk Mikołajczak urodził się 9 kwietnia 1925 r. w Jarcinie. Przed wojną ukończył szkołę powszechną i zaczął gimnazjum. W czasie okupacji pracował w firmie budowlanej. Zdobył doświadczenie rzemieślnicze i dyplom czeladnika. Po wojnie zdał małą maturę i egzaminy uprawniające do podjęcia studiów inżynierskich z budownictwa, które odbył w Szkole Inżynierskiej w Poznaniu (ukończył je w 1951 r.). Jeszcze przed dyplomem został asystentem w Katedrze Mechaniki Teoretycznej (1950–1953) u prof. dr. Edmunda Karaśkiewicza, który dostrzegł jego niebywałe zdolności rozwiązywania problemów mechaniki. Magisterkę zrobił na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Gdańskiej (1953–1955), tam też jeszcze przed dyplomem został asystentem w Katedrze Matematyki (1954–1955). Po dyplomie przeszedł do Katedry Mechaniki Budowli. A był to wówczas okres wyraźnej dominacji tego właśnie ośrodka w zagadnieniach mechaniki budowli i teorii konstrukcji w Polsce. Tam uzyskał doktorat na podstawie rozprawy „Drgania własne i wymuszone pewnego typu płyt wzmocnionych żebrami” (1960). Promotorem był prof. Roman Kazimierzczak.

Z dniem 1 października 1964 r. został przeniesiony do ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu, gdzie w 1962 r. powołano Oddział Melioracji Wodnych. Wrócił z prawie ukończoną monografią habilitacyjną *Zagadnienia nieciągłych warunków brzegowych dla prostokątnych płyt trójwarstwowych*. Przewód habilitacyjny zrealizował na Politechnice Wrocławskiej (1966). Tytuł naukowy profesora uzyskał w 1978 r.

Na WSR zorganizował Katedrę Mechaniki Budowli i Konstrukcji Budowlanych, którą kierował aż do 1991 r., kiedy podjął decyzję przekazania jej swoim wychowankom. Na naszej uczelni pracował potem do emerytury. Pełnił wiele odpowiedzialnych funkcji na Oddziale i wyłonionym z niego Wydziale Melioracji Wodnych (obecnie Wydział Inżynierii Środowiska i Gospodarki Przestrzennej). Pełnił funkcję prodziekana Wydziału (1970–1972) oraz dwukrotnie godność i obowiązki dziekana (1972–1975 i 1978–1981). Brał czynny udział w pracach wielu komisji wydziałowych, przez kilka kadencji przewodniczył Komisji ds. Kadr Naukowych. Był członkiem komisji senackich, uczelnianych i rektorskich.

Profesor Henryk Mikołajczak był członkiem wielu towarzystw i komitetów naukowych: Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej, Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, Komisji Nauk Mechanicznych i Budownictwa Oddziału PAN w Poznaniu, Komitetu Nauki PZITB i innych. W PTMTiS przez cztery kadencje był członkiem Zarządu Głównego, a XXVII Zjazd w 1996 r. nadał mu prestiżową godność Członka Honorowego.

Profesor nie przykładał wielkiej wagi do publikowania swoich osiągnięć badawczych i uzyskanych wyników. Cieszyło go przede wszystkim rozwiązanie problemu, a potem przechodził do następnego – ciekawszego lub wymagającego szybkiego rozwikłania. Opublikował drukiem ponad 50 oryginalnych publikacji (rozpraw i studiów) w prestiżowych do dziś czasopismach, w zeszytach „Rozpraw Inżynierskich”, „Archiwum Inżynierii Lądowej”, „Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej”, „Inżynierii i Budownictwa” i innych. Prace były bardzo dobrze oceniane i recenzowane w wydawanych wówczas abstraktach i periodykach analitycznych (także poza granicami). Większość to analityczne rozwiązania ważnych i aktualnych wtedy problemów mechaniki budowli, prace do dziś cytowane. Dorobek wzbogaca autorstwo i współautorstwo ponad 250 opracowań naukowych, ekspertyz i opinii, z reguły wykorzystanych w praktyce.

Wiele idei i pomysłów Profesora znalazło odbicie w pracach Jego uczniów czy w pracach, które konsultował, i to nie tylko dotyczących wprost mechaniki konstrukcji. Profesor był promotorem trzech rozpraw doktorskich: Jerzego Gołasia (1969), Bogdana Wosiewicza (1976) i Wiesława Buczkowskiego (1977), którzy zostali potem profesorami swoich uczelni, kierownikami katedr, dziekanami, a jeden nawet prorektorem. Profesor był konsultantem wielu prac promocyjnych, zwłaszcza gdy potrzebna była szczególna wiedza, umiejętności matematyczne albo duże doświadczenie w prowadzeniu eksperymentu lub w badaniach modelowych. Profesor kiero-

Profesor Mikołajczak (trzeci od prawej) w komisji nadzorującej próbne obciążenie mostu Chrobrego nad nowym głównym korytem Warty w Poznaniu (1967)

Fot. 3 x archiwum Bogdana J. Wosiewicza

Profesor dr hab. inż. Henryk Mikołajczak (1925–2018)

wał się wyniesioną jeszcze z Gdańska zasadą, że osiągnięcia uczniów pomnażają dorobek mistrza. Przy takim spojrzeniu dorobek Profesora Henryka Mikołajczaka ciągle się zatem powiększał!

Profesor Henryk Mikołajczak swoimi szerokimi zainteresowaniami i talentami, wielką skromnością i absolutnie bezinteresowną życzliwością zyskał szczególnie wielkie uznanie i szacunek naszego środowiska. Nie dbał nigdy o stanowiska, apanaże i rozgłos, był osobą niezwykle skromną, zadowoloną z tego, co w życiu osobistym i zawodowym osiągnął.

Został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1979) i Złotym Krzyżem Zasługi (1973). Wielokrotnie otrzymywał indywidualne i zespołowe nagrody rektorskie, a także naukową nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1966), resortową nagrodę eksportową (1979) oraz nagrodę naukową PTMTiS (1963). Senat UPP za zasługi przyznał mu medal „Zasłużony dla Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu” (2009). Wojewoda Wielkopolski Piotr Florek odznaczył go Medalem Witolda Celichowskiego, przekazując z okazji jubileuszu 90-lecia wyrazy uznania za wybitny wkład w rozwój nauk technicznych, imponujący dorobek naukowy oraz zaangażowaną pracę dydaktyczną.

Profesora Mikołajczaka trzeba zaliczać do prekursorów zastosowań metod numerycznych w zagadnieniach mechaniki w Polsce, główne w wariacyjnym ujęciu metod różnicowych i ich komputerowych implementacji. Większość aplikacji dotyczy złożonych konstrukcji płytowych, płyt z otworami, wzmocnionych żebrami, podpartych nietypowo i dowolnie obciążonych, także termicznie. Metoda znalazła zastosowanie w statyce konstrukcji hydrotechnicznych, a w Katedrze

powstało oprogramowanie dla obliczeń jedno-, dwu- i wielokomorowych studni opuszczanych, wdrożone w Zjednoczeniu Biur Projektów Melioracji Wodnych.

Profesor Mikołajczak współpracował przy realizacji wielu obiektów. Był niedoścignionym mistrzem w badaniach modelowych złożonych czy unikatowych konstrukcji, w dziedzinie nazywanej statyką modelową. Potrafił perfekcyjnie obmyślić badania modelowe, a dzięki swoim umiejętnościom warsztatowym taki model zbudować i zweryfikować poprawność konstrukcji. Był twórcą i współtwórcą aparatury pomiarowej do sprawdzenia nośności oraz podczas próbnych obciążeń obiektów już zrealizowanych. Wspólnie z prof. Piotrem Wilde opracowali tensometry elektrooporowe typu W-M (Wilde-Mikołajczak) i aparaturę do jej wytwarzania. Opracował i skonstruował dynamometry do pomiarów sił w kablach sprężających konstrukcje kablobetonowe, do nacisku kół żurawia portowego czy naporu wody na ściankę piętrzącą. Obmyślił i nadzorował zrealizowany przez COBRABiD przyrząd do wyznaczania modułu Kirchhoffa materiałów o wyrażnie mniejszej niż metale wartości tego modułu.

Do szczególnych osiągnięć Profesora trzeba zaliczyć badania i pomiary przy próbnym obciążeniu wielu ważnych konstrukcji, zwykle w ramach większych zespołów (np. most Sobieskiego w Szczecinie, przekrycie powłokowe dachu Opery Leśnej w Sopocie, most przez Wartę w Orzechowie) oraz pomiary sprężania kablami dużych konstrukcji (np. dźwigary w zakładach POLFA w Poznaniu i w Odlewni Żeliwa w Śremie, most Przemysła I i most Chrobrego przez Wartę w Poznaniu, most Mieszka I przez Cybinę i in.). Trzeba też wspomnieć o pracach przy badaniu i rekonstrukcji budowli zabytkowych (np. podniesienie barkowej kopuły nad osiemnastowieczną bazyliką w Gostyniu, analiza przy renowacji elektrowni wodnych na Gwdzie i Drawie, udział i nadzór nad nośnością stropów zabytkowych budynków inwentarskich i obiektów przemysłu rolno-spożywczego czy badania przy restytucji Zamku Królewskiego w Poznaniu).

Profesor Henryk Mikołajczak był bez wątpienia osobą nietuzinkową, i to w wielu aspektach. Może to potwierdzić każdy, kto tylko na swej drodze miał przyjemność się z nim zetknąć. Był cenionym naukowcem i specjalistą mechaniki konstrukcji oraz głównym filarem technicznej części naszego Wydziału, zwłaszcza podczas tworzenia i w pierwszych latach działalności. Był naszym nauczycielem, starszym kolegą, przyjacielem, doradcą i mentorem. Hojnie się dzielił swoją olbrzymią wiedzą, doświadczeniem i umiejętnościami. Wielu z nas naprawdę bardzo dużo mu zawdzięcza.

Uroczysty Senat żałobny z udziałem żony Profesora, syna i wnuków odbył się 29 stycznia 2018 r., bezpośrednio po uroczystej mszy św. w jego intencji, celebrowanej w kościele św. Jana Vianneya na Sołaczu w Poznaniu. Został pochowany na Cmentarzu Junikowskim w Poznaniu, w grobowcu rodzinnym jego teścia, prof. dr. Edmunda Karaśkiewicza. Żegnała go rodzina, przyjaciele i liczni znajomi, przedstawiciele uczelni i Wydziału (z władzami rektorskimi i dziekańskimi), współpracownicy i wychowankowie, przedstawiciele środowiska naukowego oraz zawodowego, także spoza Poznania. ♦

Bogdan J. Wosiewicz

Docent dr Roman Skoczylas (1926–2018)*

Żegnamy docenta Romana Skoczylasa. Jego śmierć napełniła nas głębokim smutkiem. Docent dr Roman Skoczylas był naukowcem, zasłużonym nauczycielem akademickim, związanym od początku pracy zawodowej (1952 r.) z Wyższą Szkołą Rolniczą, a następnie z Akademią Rolniczą w Poznaniu. Aż do momentu przejścia na emeryturę w 1991 r. pełnił różne odpowiedzialne funkcje na naszej uczelni, m.in. dyrektora Instytutu, a następnie kierownika Katedry Ekonomiki i Organizacji Rolnictwa, a w latach 1987–1991 dziekana Wydziału Rolniczego.

Dane mi było pracować z doc. Romanem Skoczylasem w latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych, a więc w drugiej połowie Jego życia zawodowego i działalności naukowej. Jakim był człowiekiem, jak Go zapamiętałem? Był bardzo dobrym organizatorem pracy naukowej, wspierałem dydaktykiem, a Jego szczególnym darem był łatwy kontakt ze współpracownikami i studentami. Szanowanie swoich podopiecznych dało mu z ich strony sympatię i oddanie. Ja osobiście mam mu wiele do zawdzięczenia. Wpłynął na moją drogę naukową i życiową oraz na rozwój i kierunek kariery naukowej. Najpierw zdecydował się mnie, absolwenta Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Poznaniu, w 1973 r. przyjąć do pracy na etat na Wydziale Rolniczym, a w kolejnych latach starał się, jak mógł, by mi pomagać. Był promotorem mojej pracy doktorskiej na temat zastosowania metod ilościowych w planowaniu kampanii cukrowniczej, którą dzięki Jego poparciu mogłem również częściowo zrealizować na stażu naukowym we Francji.

Chciałbym podkreślić jeszcze jeden charakterystyczny rys osobowości docenta Romana Skoczylasa: Jego umiejętność tworzenia i organizowania środowiska naukowego. Dawał nam, młodym pracownikom, swobodę w prowadzeniu badań, nie hamował i nie ograniczał naszej kreatywności i pomysłów twórczych, ale przede wszystkim stwarzał nam warunki do pracy naukowej. W stosunkach międzyludzkich był bardzo życzliwy, nie tworzył psychicznych barier w kontaktach z drugim człowiekiem, zapamiętam Go jako osobę opanowaną, taktowną i dobrą. Był wielkim patriotą. Pamiętam wiele chwil spędzonych na rozmowach nie tylko o sprawach zawodowych, ale także rodzinnych, społecznych, politycznych, pamiętam, że często komentowaliśmy bieżące wydarzenia polityczne, potrafił również barwnie opowiadać o polowaniach, w których często uczestniczył, był bowiem zapalonym myśliwym.

Jakie były kierunki działalności naukowej docenta Skoczylasa? Jego praca koncentrowała się przede wszystkim na zagadnieniach związanych z ekonomią i organizacją rolnictwa oraz gospodarstw rolnych, a w szczególności z mechanizacją i organizacją pracy w rolnictwie, prognozowaniem rozwoju zaplecza technicznego i zapotrzebowania na energię elektryczną w rolnictwie, z badaniem efektywności gospodarowania w gospodarstwach indywidualnych o różnej strukturze produkcji. W latach sześćdziesiątych i siedemdziesiątych doc. Roman Skoczylas poświęcał wiele uwagi tematyce rozwoju wielkoobszarowych gospodarstw rolnych, zwłaszcza

W aspekcie substytucyjności czynników produkcji, zastępowania zmniejszającego się zatrudnienia w rolnictwie nakładami kapitału, w tym rozwijającą się mechanizacją. W tym nurcie badawczym należy wyróżnić opracowania dotyczące metod

mierzenia poziomu zmechanizowania prac w rolnictwie z odwołaniem się do przykładów rolnictwa państw, które proces mechanizacji miały bardziej zaawansowany (Niemiec, Francja, Holandia).

W drugiej połowie lat siedemdziesiątych doc. Roman Skoczylas kierował badaniami w ramach tematów zleconych przez Ministerstwo Energetyki i Energii Atomowej w Warszawie. Ich celem było określenie wzrostu zapotrzebowania na energię elektryczną w polskiej produkcji rolniczej w przekroju województw w latach 1977–2000. Była to wówczas praca o znaczących walorach metodycznych i aplikacyjnych, wysoko oceniona przez zleceniodawcę. Jej wyniki zostały przyjęte jako podstawa programowania rozwoju energetyki w Polsce do 2000 r.

Był cenionym i lubianym przez studentów nauczycielem akademickim. Prowadził wykłady z ekonomiki i organizacji oraz technologii prac rolniczych na Wydziałach Rolniczym, Zootechnicznym i Ogrodniczym. Wykonał 13 recenzji rozpraw doktorskich, miał też znaczący udział w kształceniu młodych pracowników nauki – pod Jego kierunkiem pięć osób uzyskało stopień doktora nauk rolniczych, a następnie kontynuowało pracę naukową.

Docent Roman Skoczylas swą pracą dobrze zasłużył się uczelni i nauce polskiej. W naszej pamięci pozostanie jako dużej miary uczony, bardzo dobry organizator pracy naukowej, ceniony pedagog, a przede wszystkim pełen życzliwości przełożony i przyjaciel.

W imieniu własnym i współpracowników pragnę śp. docentowi Romanowi Skoczylasowi wyrazić ostatnie podziękowanie i wdzięczność. Dziękujemy Ci za Twą chęć dzielenia się swoją wiedzą i doświadczeniem, za wsparcie i opiekę, za spędzone razem chwile i za trud wspólnej pracy, która wydała trwałe owoce. Zachowamy Cię na zawsze w naszej pamięci. ♦

prof. dr hab. Feliks Wysocki

Docent dr Roman Skoczylas
(1926–2018)

Fot. archiwum WES UPP

* Wystąpienie prof. dr hab. Feliksa Wysockiego, kierownika Zakładu Metod Ilościowych i Finansów Wydziału Ekonomiczno-Społecznego UPP, podczas nadzwyczajnego posiedzenia Senatu 24 maja 2018 r.

Zakończenie Edycji 2018 TopMinds

Program szkoleniowo-mentoringowy TopMinds, wspólna inicjatywa Stowarzyszenia Top 500 Innovators i Polsko-Amerykańskiej Komisji Fulbrighta, został stworzony z myślą o ambitnych studentach i doktorantach z polskich uczelni. Podczas uroczystego zakończenia TopMinds 2018, które odbyło się 26 czerwca 2018 r. w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego, uczestnicy odebrali dyplomy ukończenia programu, a zwycięskie zespoły zostały nagrodzone. W gronie uczestników znalazło się dwóch doktorantów z Uniwersytetu

Przyrodniczego w Poznaniu: **Kamil Kozłowski** (Wydział Rolnictwa i Bioinżynierii) oraz **Krzysztof Pawłowski** (Wydział Ekonomiczno-Społeczny). Program wspiera Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ambasada USA w Warszawie, Collegium Wratislaviense oraz Bury & Bury Kancelaria patentowa Sp. z o.o. ♦

Iwona Cieślik

Kamil Kozłowski (Wydział Rolnictwa i Bioinżynierii) oraz Krzysztof Pawłowski (Wydział Ekonomiczno-Społeczny) odebrali dyplomy ukończenia programu TopMinds

Fundacja Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu

Siedziba: ul. Wojska Polskiego 28, 60-637 Poznań

NIP: 7811874400

Regon: 630287933

KRS: 0000020962

Konto bankowe:

PKO BP II Oddział w Poznaniu: 61 1020 4027 0000 1002 0973 5319

Tel. 061 846 67 52

e-mail: fundacja@up.poznan.pl

Prezes Zarządu: prof. dr hab. Grzegorz Skrzypczak

Studenci UPP laureatami programu Diamentowy Grant

Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego rozstrzygnęło siódmą edycję programu Diamentowy Grant, w którym 80 wybitnie uzdolnionych studentów prowadzących badania naukowe otrzyma łącznie ponad 16 mln złotych. Wśród laureatów jest trzech studentów Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu.

Diamentowy Grant jest przeznaczony dla absolwentów studiów licencjackich lub kończących trzeci rok jednolitych studiów magisterskich, którzy prowadzą badania naukowe. To jeden z najbardziej prestiżowych programów Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla młodych badaczy. Jego laureaci nie tylko otrzymują pieniądze na realizację swoich badań, ale mogą też skrócić ścieżkę kariery naukowej.

Nagrodzeni uczestnicy zostali wyłonieni spośród 214 wnioskodawców w dwustopniowym postępowaniu konkursowym. Wśród nich znalazło się trzech studentów Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu: Michał Brzoski z Wydziału Rolnictwa i Bioinżynierii oraz Paulina Korpys i Monika Kubiak z Wydziału Nauk o Żywności i Żywieniu.

Młodzi badacze otrzymają do 220 tys. zł na realizację swoich pierwszych samodzielnych projektów badawczych, trwających od 12 do 48 miesięcy. W trakcie realizacji projektu będą mogli pobierać wynagrodzenie w wysokości do 2500 zł miesięcznie. Diamentowy Grant jest przyznawany od 2012 r. Grono jego laureatów to już prawie 600 osób.

Laureatki programu Diamentowy Grant w Katedrze Biotechnologii i Mikrobiologii Żywności:

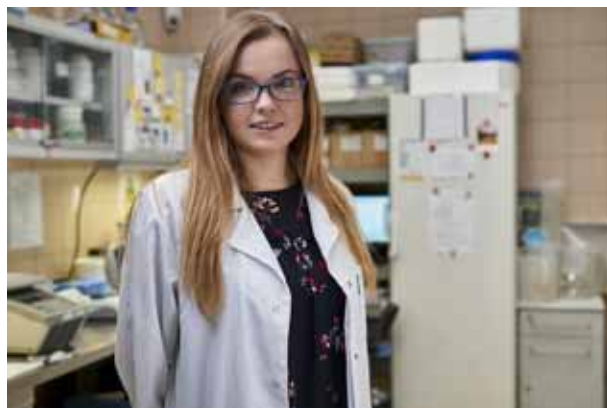
- mgr inż. **Paulina Korpys**: stażystka w INRA AgroParisTech, Jouy-en-Josas we Francji. Autorka bądź współautorka referatów i prezentacji posterowych przedstawianych w trakcie krajowych i międzynarodowych konferencji naukowych. Laureatka nagród i wyróżnień za prace prezentowane na konferencjach. Współautorka publikacji naukowych w renomowanych czasopismach: *Molecules*, *Applied Microbiology and Biotechnology*, *FEMS Yeast Research* (w recenzji) oraz monografii naukowych. Projekt nagrodzony w programie Diamentowy grant został przygotowany pod opieką naukową dr hab. **Eweliny Celińskiej** i pod jej kierunkiem

przygotowywana jest praca doktorska. Tytuł projektu: „Intensyfikacja produkcji heterologicznych białek w komórkach niekonwencjonalnych drożdży *Yarrowia lipolytica* poprzez zastosowanie inżynierii molekularnych mechanizmów dojrzewania i sekrecji polipeptydów”. Znaczna część białek użytkowanych przemysłowo i medycznie dla wykształcenia funkcjonalności wymaga pełnego procesu dojrzewania zachodzącego w szlaku sekrecyjnym komórki (retikulum endoplazmatycznym i aparacie Golgi’ego). Sekrecja rekombinowanych białek do przestrzeni zewnątrzkomórkowej jest korzystna ze względów technologicznych, ponieważ znacznie ułatwia oczyszczanie docelowej biomolekuły. Z tych względów molekularne mechanizmy fałdowania i sekrecji białek stanowią istotne cele dla założeń z dziedziny inżynierii komórkowej, mających na celu intensyfikację procesów produkcji wartościowych polipeptydów. Zasadniczym celem przedstawianego projektu jest wskazanie genów zaangażowanych w dojrzewanie i sekrecję rekombinowanych białek w komórkach drożdży niekonwencjonalnych *Yarrowia lipolytica*. Przewiduje się także przeprowadzenie modyfikacji zidentyfikowanych mechanizmów badanych zjawisk celem usprawnienia produkcji heterologicznych białek w tym systemie ekspresyjnym.

- mgr inż. **Monika Kubiak**: stażystka w INRA AgroParisTech, Jouy-en-Josas we Francji. Autorka bądź współautorka referatów i prezentacji posterowych przedstawianych w trakcie krajowych i międzynarodowych konferencji naukowych. Laureatka nagród i wyróżnień za prace prezentowane na konferencjach. Współautorka publikacji naukowych opublikowanych w renomowanych czasopismach naukowych: *Molecules*, *Food Chemistry* (w recenzji), *FEMS Yeast Research* (w recenzji) oraz monografii naukowych. Projekt nagrodzony w programie Diamentowy grant został przygotowany pod opieką naukową dr hab. **Eweliny Celińskiej**. Przygotowuje doktorat pod kierunkiem dr hab. **Wojciecha Białasa**. Tytuł projektu: „Manipulacje komórkową odpowiedzią na stres jako strategia zwiększająca nadprodukcję

Magister inż. Paulina Korpys

Magister inż. Monika Kubiak

Fot. 3 x archiwum KBIMŻ WNZZ UPP

heterologicznych białek w rekombinowanych komórkach *Yarrowia lipolytica*”. Produkcja rekombinowanych białek o istotnej funkcji w praktyce przemysłowej, diagnostyce i terapii chorób stanowi jeden z kluczowych obszarów przemysłu biotechnologicznego o wielomiliardowych obrotach (USD). Gatunek drożdży niekonwencjonalnych *Y. lipolytica* pełni funkcję uznanej platformy do nadekspresji heterologicznych białek. Strategie mające na celu optymalizację produkcji wartościowych białek mogą odnosić się do dalszych manipulacji genetycznych komórek gospodarzy, ale również do modyfikacji parametrów technologicznych bioprocessów. W ramach niniejszego projektu planuje się badać zależności między komórkową odpowiedzią na stres środowiskowy a nadprodukcją heterologicznych białek w komórkach *Y. lipolytica*. Taka zależność była obserwowana u niektórych mikroorganizmów wykorzystywanych jako gospodarze do produkcji heterologicznych białek. Przewiduje się testowanie różnych warunków zadawanego stresu środowiskowego oraz badanie komórkowej odpowiedzi na zadany stres na poziomie molekularnym. ♦

Iwona Cieślak i Wojciech Białas

Doktor hab. Ewelina Celińska – opiekun naukowy doktorantek

Nagrody dla laureatów sesji studenckich kół naukowych UPP

Profesor dr hab. Cezary Mądrzak, prorektor ds. studiów oraz prof. dr hab. Roman Gronowicz, prorektor ds. kadr i rozwoju Uczelni, 14 czerwca w Sali Senatu wręczyli nagrody dla laureatów tegorocznej sesji studenckich kół naukowych Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu. Sesja, podczas której studenci zaprezentowali wyniki prac ba-

dawczych powstałych w ramach działalności studenckiego ruchu naukowego, odbyła się 22 maja w Ośrodku Naukowo-Dydaktycznym w Zielonce. Przedstawiony dorobek naukowy został oceniony bardzo pozytywnie, podkreślano jego wysoki poziom oraz staranność i niekonwencjonalność prezentacji (ic). ♦

Spotkanie z laureatami tegorocznej sesji studenckich kół naukowych UPP odbyło się w Sali Senatu Collegium Maximumum

Fot. Iwona Cieślak

Birety zostały rzucone – Absolutorium 2018

W kalendarzu każdej uczelni akademickiej corocznie obchodzi się dwie najważniejsze uroczystości: inaugurację roku akademickiego, będącą świętem całej uczelni, i absolutorium, będące przede wszystkim najważniejszym świętem wydziału. W dniach 30 czerwca – 1 lipca w obecności władz rektorskich, dziekańskich, promotorów, rodzin i znajomych spotkali się studenci kończący naukę, aby symbolicznie pożegnać się z uczelnią. „Dzisiejsza uroczystość to zwieńczenie wspólnych starań tych, którzy nauczają i tych, którzy wiedzę tę przyjmują, aby nasz kraj i region został wzmocniony w wysoko wykwalifikowanych, właściwie przygotowanych do wykonywania zawodu, pełnych inicjatywy młodych ludzi” – mówił podczas uroczystości prof. dr hab. Jan Pikul, Rektor Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu. – „Wierzę, że studia nie tylko przyczyniły się do poszerzenia Waszych intelektualnych horyzontów, ale wyzwoliły w Was również zdolność krytycznego oglądu rzeczywistości oraz że

zrozumieliście, że aby osiągnąć sukces, nie ma dróg na przelaj. Mam głęboką nadzieję, że zaszczepiliśmy Wam ciekawość świata, a zdobyta tutaj wiedza zaowocuje w przyszłości”.

W trakcie uroczystości absolwentom, którzy osiągnęli najlepsze wyniki w nauce oraz zaangażowanym w życie społeczne, sportowe i kulturalne na rzecz uczelni, wręczono listy gratulacyjne i nagrody. Karty absolutoryjne odebrało 1026 studentów, których słowami Stanisława Wyspiańskiego: „Idziesz przez świat i światu nadajesz kształt przez swoje czyny” – zebrał JM Rektor, podkreślając: „Każdy z Was ma własną odrębną historię, której kolejny rozdział zaczyna się dziś. To od Was zależy, co się w nim znajdzie”.

Oprawę muzyczną uroczystości zapewnił Chór Akademicki „Coro Da Camera” oraz Zespół Trębaczy Myśliwskich „Venator” Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu. ♦

Iwona Cieślak

Fot. Iwona Cieślak

Birety zostały rzucone!

W labiryncie przewodu pokarmowego...

Na Stadionie Narodowym w Warszawie 9 czerwca odbył się XXII Piknik Naukowy Polskiego Radia i Centrum Nauki Kopernik. Jego tematem był szeroko pojęty „ruch”. Wśród wielu wystawców znaleźli się również członkowie Koła Naukowego Dietetyków Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, którego przedstawiciele, interpretując to hasło, zaprezentowali na swoim stanowisku trzy pokazy: ruchu żywności w przewodzie pokarmowym, pojęcia aktywności fizycznej jako sposobu na wydatkowanie energii oraz ruchu składników odżywczych dostających się do organizmu człowieka. Pokazy łączyły ze sobą dwa elementy, które

z pozoru wydają się nie mieć ze sobą nic wspólnego: naukę i zabawę. Stanowisko KND cieszyło się dużym zainteresowaniem wśród zwiedzających zarówno dzieci, jak i dorosłych.

W zorganizowaniu stanowiska KND pomogli członkowie Koła Naukowego Technologów Drewna, którzy wykonali makietę przewodu pokarmowego oraz puzzle, za co serdecznie dziękujemy. ♦

*Zofia Wojciechowska,
studentka III roku dietetyki*

Studenci z Koła Naukowego Dietetyków na stoisku przed Stadionem Narodowym w Warszawie

Fot. archiwum SKND-WNZZ-UPP

Poznańskie Koło Leśników ma 99 lat!

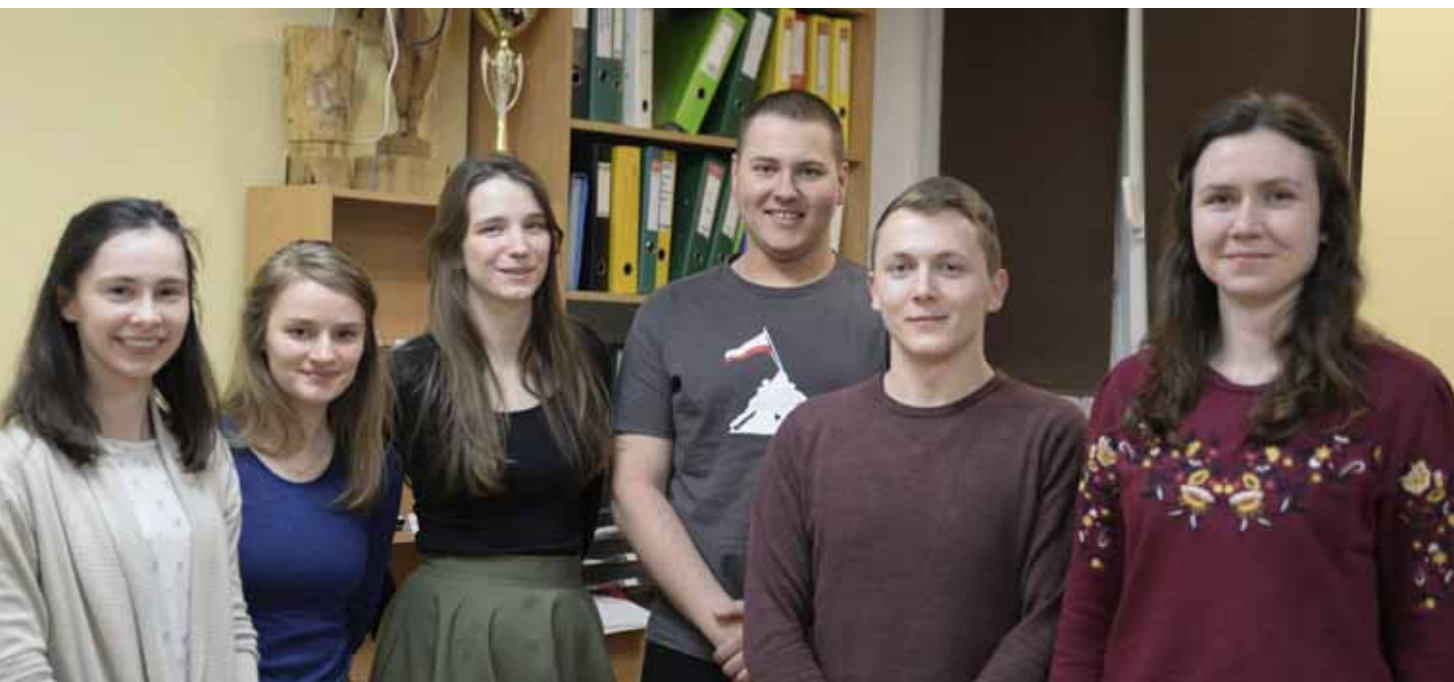
Koło Leśników Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu jest jedną z najstarszych i największych organizacji studenckich w Polsce. Powstało w 1919 r. na Wszechnicy Piastowskiej i dało początek pięknej, bogatej tradycji. Obecni studenci leśnictwa zrzeszeni w Kole Leśników kontynuują blisko stuletnią historię, co jest ogromną nobilitacją, ale wiąże się z poczuciem wielkiej odpowiedzialności za dorobek poprzedników i dalszy rozwój.

Obecnie w strukturach Koła działa szesnaście sekcji tematycznych zrzeszających blisko dwustu studentów leśnictwa. Są to sekcje: botaniczna, biometryczna, edukacji przyrodniczo-leśnej, entomologiczna, etnobotaniczna, geomatyczna, historii leśnictwa, kynologii myśliwskiej, łowiecka, łucznicza, mikologiczna, muzyczna, ornitologiczna, techniki leśnej, teriologiczna i użytkowania lasu. Członkowie działający w ramach poszczególnych sekcji organizują spotkania, warsztaty, prelekcje, obozy naukowe oraz uczestniczą w seminariach, sesjach kół naukowych i konferencjach organizowanych przez różne instytucje zewnętrzne. W Przylesiu jest prowadzona biblioteka, w której gromadzi się fachową literaturę leśną.

Koło Leśników jest wizytówką nie tylko Wydziału Leśnego, ale także Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu. Dzięki zaangażowaniu członków w życie poznańskiego ośrodka akademickiego kształtuje pozytywny wizerunek leśników wśród społeczeństwa, a dzięki współpracy z jednostkami organizacyjnymi Lasów Państwowych, Polskim Towarzystwem Leśnym, parkami narodowymi i krajobrazowymi oraz innymi

instytucjami działającymi w sektorze leśnym i przyrodniczym podnosi fachową wiedzę studentów.

Do osiągnięć minionego roku zaliczyć należy wydanie *Śpiewnika starszego już leśnika* opracowanego przez prof. Jerzego Modrzyńskiego, a w planach na 2018 r. jest opracowanie monografii studenckiego Klubu „Dziupła”, działającego w „Przylesiu” w latach 1962–1990. Należy podkreślić, że w ubiegłym roku nasza organizacja uzyskała prestiżowe wyróżnienie w kategorii Koło Roku 2017 w konkursie Studenckiego Ruchu Naukowego organizowanego pod patronatem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Tym samym znaleźliśmy się wśród pięciu najlepszych studenckich kół naukowych w Polsce. W 2017 r. zorganizowaliśmy wiele imprez: VIII Zawody Młodych Leśników, wyjazd seminaryjny w Sudety, II Konferencję Kół Naukowych Leśników, V Ogólnopolską Studencką Konferencję Teriologiczną, Zawody Strzeleckie o Puchar Dziekana Wydziału Leśnego UPP, III Turniej Łuczniczy o Puchar Dziekana Wydziału Leśnego UPP oraz „Akcję Znicz” polegającą na opiece nad grobami zmarłych pracowników Wydziału Leśnego. Przeprowadziliśmy kilkadziesiąt spotkań edukacyjnych z dziećmi w przedszkolach, szkołach i szpitalach, a także z uczniami szkół średnich. Odbłyły się warsztaty dla studentów z zakresu tworzenia map, obsługi elektronicznych źródeł informacji, rozpoznawania i preparacji owadów, rozpoznawania bezlistnych pędów drzew i krzewów, a także dla edukatorów, kynologiczne i łucznicze. Przeprowadziliśmy akcje proekologiczne i uczestniczyliśmy przy obsłudze kilkadziesiąt spotkań z przedstawicielami Lasów Państwowych,

Fot. 2 x archiwum KL WL UPP

Zarząd poznańskiego Koła Leśników; od lewej: Alicja Florek (skarbnik), Adrianna Marciniak (bibliotekarz), Patrycja Hennik (sekretarz), Sylwester Grolewski (wiceprezes ds. organizacji), Damian Cichoń (wiceprezes ds. nauki) i Weronika Mysiak (prezes)

Występ członków Sekcji Muzycznej podczas konferencji upamiętniającej rocznicę śmierci dr. Józefa Grodeckiego (19 marca 2018 r.)

parków narodowych, wyższych uczelni i z podróżnikami. Na uwagę zasługuje zorganizowanie takich przedsięwzięć, jak koncerty charytatywne, wyjścia do domów dziecka oraz Domu Seniora, msze hubertowskie, Wigilie Koła, choinki rektorskie, Bale Leśnika, Noce Świętojańskie, spływy kajakowe, a w ramach „Kulturalnego Wydziału Leśnego” wspólnego wyjścia do teatru i opery. Zrealizowaliśmy liczne projekty badawcze, inwentaryzacje i monitoringi przyrodnicze. Uczestniczyliśmy w obozach naukowych, w ramach których zajmowano się badaniem naturalnego suszenia drewna dębowego; wartości użytkowej drewna na pniu w obszarach wyłączonych z użytkowania rębego na cele ochrony przyrody; dynamiki wzrostu Paulowni ShanThong Hybrid F1 w warunkach leśnych; owadów związanych z świdośliwą kłosową na terenie Wielkopolski oraz rozmieszczeniem, liczebnością i spasożytnianiem strzygoni choinówki w warunkach masowego występowania. Aktywnie uczestniczyliśmy w inwentaryzacji zasobów przyrodniczych Ogródu Dendrologicznego UPP; grzybów rozkładających drewno w LZD Zielonka; zwierzyny występującej na obszarze Białowieskiego Parku Narodowego i na terenie Ośrodka Hodowli Zwierzyny w Zielonce, w tym wilka; dendroflory obszaru Olszak III w Poznaniu czy obiektu „Bagno Kusowo”. Monitorowaliśmy zimowiska nietoperzy w Forcie VIa na Gołęczynie, na terenie Drawieńskiego Parku Narodowego, w Ojcowskim Parku Narodowym i Międzyrzeckim Rejonie Umocnionym. Efektem prac są publikacje, które ukazały się w znaczących czasopiśmie naukowych i leśnych. Członkowie Koła Leśników uczestniczyli w wielu konferencjach (wygłaszając referaty), zawodach i szkoleniach, np. w IV Ogólnopolskiej Konferencji Młodych Naukowców „Przyroda – Las

– Technologia”; sesji studenckich Kół Naukowych Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu; V Ogólnopolskiej Studenckiej Konferencji Teriologicznej; X Ogólnopolskiej Konferencji Studentów Leśnictwa; Międzynarodowej Konferencji Naukowej „Impact of climate change on the ranges of species and species composition of plant communities”; V Studenckim Sympozjum Entomologicznym; XXVI Ogólnopolskiej Konferencji Chiropterologicznej; III Ogólnopolskiej Sesji Studenckich Kół Naukowych w Szczecinie; II Konferencji Kół Naukowych Leśników w Gołuchowie czy w Międzynarodowej Konferencji Studentów Leśnictwa i Technologii Drewna InterFOB 2017.

Wymienione osiągnięcia są tylko częścią naszej działalności, która swym rozmachem inspiruje do dalszych działań i współpracy z leśnikami pracującymi w terenie, do której gorąco zachęcamy. ♦

*Weronika Mysiak,
prezes Koła Leśników
Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu*

Grzegorz Nowicki – „Porządkowanie szumu”. O obrazkach moich

Wystawa artystyczna w budynku Biblioteki Głównej i Centrum Informacji Naukowej, 25 maja 2018 r.

Grzegorz Nowicki: *Grafika 2A*

Fot. Grzegorz Nowicki

Od wielu lat zajmuję się grafiką. Zmieniały się technologie: serigrafia, offset, druk cyfrowy. Motywy mojej aktywności są bardzo prozaiczne – jestem hobbystycznym kolekcjonerem obrazków, które powstają w mojej wyobraźni. Bawię się obrazem. Nie kryje się w tych kreacjach żadna filozofia, postawa, intencja, metafora czy drugie dno. Jest to czysto biologiczna przyjemność gry z obrazem. Osnowę moich „badań” zawsze stanowi rejestracja fotograficzna poddawana różnym ingerencjom. Początkowo wariacje oparte były na dokumentacji krajobrazu, ale z biegiem czasu okazało się, że satysfakcjonujące mnie fragmenty rzeczywistości są blisko mnie: w zdestruowanej strukturze tynku, w chropowatości przypadkowego kamienia, w pogniecionym arkuszu papieru...

Bardzo rzadko pojawia się kolor. Czerni i biel przynoszą mi najwięcej radości. Eksperymentuję z formatem druków.

Bawię się dalej i nadal chcę tę lekko podejrzaną aktywność uprawiać. ♦

grzegorznowicki

Wystawę tradycyjnie otworzyli dyrektor Biblioteki Głównej i Centrum Informacji Naukowej Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu Mariusz Polarczyk oraz były prorektor ds. artystycznych Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu Jacek Jagielski (przy mikrofonie)

Fot. 3 x Ewa Strzycka

Grzegorz Nowicki – urodzony w poprzednim wieku. Studia i dyplom w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu. Nauczyciel akademicki (Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu). Prowadzi pracownię V grafiki warsztatowej – Offset. Zajmuje się grafiką projektową i „artystyczną”. Nieuleczalny entuzjasta polskich Tatr. Bierze udział w wystawach w kraju i za granicą. (gn)

Artysta Grzegorz Nowicki (z lewej) prezentuje swoje prace prorektorowi ds. nauki i współpracy z zagranicą UPP, prof. dr. hab. Krzysztofowi Szoszkiewiczowi

Wystawie towarzyszyło spore zainteresowanie – nie tylko pracowników UPP

Smutne wieści z Koła PTTK

Na przełomie maja i czerwca prowadziłem Zlot Przełomników Turystyki Górskiej PTTK Ziemi Wielkopolskiej w Wysokim Jesioniku w Republice Czeskiej. Tam dotarła do mnie wiadomość, że zmarł członek naszego Koła PTTK, emerytowany pracownik obecnego Wydziału Rolnictwa i Bioinżynierii, kol. dr inż. Józef Pernak. Tam też dowiedziałem się, że należąca również do Koła i jeszcze aktywna zawodowo i społecznie kol. inż. Barbara Tybiszewska jest w szpitalu. Tydzień później na kolejnym wyjeździe (Zlot Wielkopolskiego Porozumienia Klubów Górskich w Ślesinie na Ziemi Konińskiej) kolejna smutna wiadomość: Basia nie żyje!

W następnym tygodniu w ciągu czterech dni byliśmy więc na dwóch pogrzebach, natomiast w ostatnią sobotę czerwca spotkaliśmy się na podsumowaniu ubiegłorocznego wyjazdu w Góry Kaczawskie i Izerskie. Były zatem okazje do wspomnień o Józku i Basi.

Józek Pernak przeszedł na emeryturę jesienią 2002 r., ale nie był to dla niego stan spoczynku. Prowadził aktywny tryb życia, m.in. zajmował się działką, na którą najczęściej dojeżdżał rowerem. Ale widocznie miał jeszcze trochę wolnego czasu i szukał innych sposobów jego zagospodarowania. Jesienią

Fot. Feliks Czarnociński

Józef Pernak w rejonie Ustrzyk Dolnych (2009)

2004 r. pojawił się po raz pierwszy na naszych (jeszcze wtedy częstych) jednodniowych wycieczkach autokarowych. W następnym roku już należał do PTTK i był z nami w Karkonoszach. Zdecydował się również podjąć rozpisany na wiele lat trud zdobywania Górskiej Oznaki Turystycznej PTTK. Już na pierwszym wyjeździe zdobył odznakę popularną i małą brązową, a w następnym roku małą srebrną. Punkty na małą złotą zbierał do 2010 r. Kolejny krok, to odznaka „Za wytrwałość”, należy ją zdobywać w ciągu dziesięciu sezonów. Józek w 2015 r. spełnił piąty warunek (w Górach Stołowych, m.in. na Szczelińcu Wielkim). Wiosną 2016 r. był z żoną w jednym z uzdrowisk w Kotlinie Kłodzkiej. W wolnych chwilach organizował oczywiście spacerki po okolicy. Pewnego dnia poprowadził żonę na tenże Szczeliniec Wielki. Niestety – była to Jego ostatnia wycieczka górską. Nagła choroba nie pozwoliła już na następne. Przedtem – w marcu tegoż roku – był na swej ostatniej wycieczce autokarowej „W nieznanie”.

Józek należał do grupki najstarszych uczestników naszych górskich wędrówek. Chodził niezbyt szybko, ale wytrwale i nie było widać po nim zmęczenia. Na dłuższych postojach posilał się wyjmowanymi z plecaka zapasami. Osoby, które dzieliły z Józkiem pokój, wspominają codzienne „misterium”

przygotowywania aprowizacji na trasę, uzupełnianej w obfity sposób witaminami z Jego ulubionej działki. Również szykowanie napoju na trasę było połączone ze swoistym „obrzędkiem”. Współwędrowcom o wykształceniu przyrodniczym imponował swą wiedzą techniczną, którą chętnie się dzielił.

Do charakterystycznych cech Józka należały spokój i pogodne usposobienie, nawet jeśli spotkało go coś przykrego. Oto spektakularny przykład z Gór Stołowych w 2015 r. Na jednym z licznych punktów widokowych skorzystał z wymienionego niedawno na nowy model telefonu komórkowego. Na nieszczęście widok był tak absorbujący, iż chowając telefon nie zauważył, że nie trafił do kieszeni i telefon spadł. Ale nie zatrzymał się na powierzchni ziemi, lecz pechowo wsunął się w jedną z licznych szczelin między skałami. Albo się tam rozbił, albo (co bardziej prawdopodobne) spadł głęboko poza granice zasięgu (ktoś przypuszczał, że może nawet do Australii). W każdym razie nie docierał do nas żaden dźwięk przy próbach połączenia. A Józek? Powiedział „trudno” (czy coś podobnego) i ze stoickim spokojem pogodził się z losem.

Basia Tybiszewska swój akces do PTTK zgłosiła dużo wcześniej niż Józek. Wiosną 1995 r. była na pierwszej swej autokarówce w okolicach Sierakowa, a latem już spotkaliśmy się w Gorcach. Chodziła dość intensywnie: już w 2012 r. mogła pochwalić się GOT „Za wytrwałość”. Przypomnę, że aby „zapracować” na wszystkie stopnie GOT, od popularnej do „Za wytrwałość”, należy zdobyć około 3000 punktów (sposób punktowania: 1 punkt za każdy przebyty kilometr pieszej trasy górskiej oraz 1 punkt za każde 100 m sumy podejść).

W trakcie górskich wędrówek (mam wrażenie, że nie tylko wtedy) u Basi wyraźnie odzywał się instynkt opiekuńczy: sprawdzała, czy ktoś nie został zbyt daleko za grupą, a w razie potrzeby ratowała pożądlonych przez pszczoły i pokąsanych przez komary (na szczęście nigdy nie doszło do spotkania z niedźwiedziem). Na inaugurację obozu często przywoziła pyszne wypieki domowe, krzyżując w ten sposób niektórym ambitne plany pozbywania się od pierwszej chwili pobytu w górach kilku rzekomo zbędnych kilogramów. A po wieczornym posiłku chętnie zaparzała herbatę, prowokując w ten sposób do długich dyskusji na różne mniej i bardziej ważne tematy. Zapamiętamy Basię jako elegancką, miłą, uczynną, lubiącą dobre książki i muzykę, a także towarzyską i uśmiechniętą, choć czasami zatroskaną o tych, którzy potrzebowali jej pomocy.

Zarówno Basia, jak i Józek nie opuścili w swych latach wycieczkowych żadnego wyjazdu w góry: Józek był 11 razy, a Basia aż 23! Oboje wykorzystali też około 60% możliwości uczestnictwa w wycieczkach autokarowych.

Na ostatnią wędrówkę Józka odprowadziliśmy 12 czerwca na cmentarzu górczyńskim, a Basię 15 czerwca na cmentarzu przy ulicy Swoboda. ♦

Fot. Donata Latusek

Barbara Tybiszewska na Pogórze Kaczawskim (2017)

Jerzy Świąg

Sportowcy UPP na Akademickich Mistrzostwach Wielkopolski

Dart – rezultaty po dwóch rzutach 2017/2018

Gospodarzem obu rzutów był Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Akademickie Mistrzostwa Wielkopolski w darcie w bieżącym roku akademickim dwukrotnie przyciągnęły zawodników uczelni wielkopolskich do klubu Agawa. Pierwszy rzut wśród kobiet zdominowały zawodnicz-

Fot. 3 x archiwum CKF UPP

Akademickie Mistrzostwa Wielkopolski w darcie (2017/2018); na zdjęciu zwyciężczyni drugiego rzutu Małgorzata Szygenda

ki Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, które nie dosyć że licznie wystartowały, to jeszcze zajęły czołowe lokaty i z dużą przewagą pierwsze miejsce drużynowo. Na wynik zapracowały: Marta Rozwalka, Aleksandra Hadrian, Justyna Legumina, Karolina Dopierała, Beata Szczepaniak i Sandra Samolewska. Panowie z UPP w składzie: Hubert Kacprzak, Wojciech Białczak, Mateusz Lazer, Igor Ożadowicz i Fabian Słomowicz wywalczyli czwarte miejsce drużynowo. Marta Rozwalka zajęła drugie miejsce open wśród kobiet. Drugi rzut zgromadził nieco mniej startujących, ale walka o miejsca była równie zacięta. Małgorzata Szygenda oraz Beata Szczepaniak z powodzeniem walczyły o jak najlepsze lokaty: Małgorzata zajęła pierwsze miejsce open wśród kobiet. Dziewczyny z UPP w drugim rzucie uplasowały się na drugim miejscu. Drużyna męska: Mateusz Lazer i Bartosz Stępniewski zajęła w drugim rzucie siódme miejsce, ale po dwóch rzutach obroniła czwarte miejsce drużynowo. Z kolei kobiety z UPP po dwóch rzutach znalazły się na pierwszym miejscu. Gratulacje dla wszystkich!

Pool bilard 2018

Zawodnicy Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu w roku akademickim 2017/2018 bardzo dobrze wystar-

Akademickie Mistrzostwa Wielkopolski w bilardzie (2018); na zdjęciu Małgorzata Szygenda i , najlepsze kobiety zawodów bilardowych (obie z UPP)

towali w zawodach bilardowych. W większości stały skład drużyny szczególnie upodobał sobie ten sport już w poprzednim sezonie, aby w bieżącym roku w dwóch rzutach zaliczyć wspaniałe starty. Gospodarzem zawodów był KU AZS Politechniki Poznańskiej, a odbyły się one w klubie Hades w CK Zamek. Pierwszy rzut zapewnił drużynie UPP trzecie miejsce, a na wynik zapracowali: Damian Miller, Beata Szczepaniak, Wojciech Białczak, Kamil Miszewski, Mateusz Lazer i Małgorzata Szygenda. Ponadto Beata Szczepaniak zajęła pierwsze miejsce wśród kobiet (szóste VI open), a Damian Miller czwarte miejsce wśród mężczyzn (open takie samo). Drugi rzut zawodów był również niezwykle udany dla naszej drużyny, która jeszcze liczniej wystąpiła w składzie: Damian Miller, Małgorzata Szygenda, Wojciech Białczak, Mateusz Lazer, Karol Gurgas, Beata Szczepaniak, Bartosz Stępniewski, Julia Szymańczyk, Filip Tarkowski i Aleksandra Hadrian. Pownownie Damian Miller zaznaczył swoje umiejętności i zajął czwarte miejsce open, co w efekcie dało mu trzecie miejsce po dwóch rzutach. Beata Szczepaniak zajęła drugie miejsce wśród kobiet w drugim rzucie, ale po dwóch pierwszych miejscach wśród kobiet. Małgorzata Szygenda wygrała drugi rzut wśród kobiet. Pozostali zawodnicy UPP również walczyli o jak najlepsze lokaty, co z pewnością przyczyniło się do koń-

cowego wyniku drużynowego i miejsca na podium po dwóch rzutach. Gratulacje dla drużyny UPP!

Wyciskanie sztangi leżąc

Starty w wyciskaniu sztangi leżąc podjęła drużyna żeńska i męska UPP w składzie: pierwszy rzut: Damian Głuchowski, Wojciech Biańczak, Fabian Słomowicz, Marcin Wieczyński, Igor Ożadowicz, Magdalena Musiał, Justyna Legumina i Beata Szczepaniak; drugi rzut: Wojciech Biańczak, Igor Ożadowicz i Justyna Legumina. W pierwszym rzucie kobiety zajęły drugie miejsce drużynowo, a mężczyźni czwarte; w drugim rzucie kobiety zdobyły czwartą lokatę, a mężczyźni szóstą. Z indywidualnych osiągnięć w pierwszym rzucie Magdalena Musiał stanęła na drugim stopniu podium, Damian Głuchowski zaś na trzecim. Po dwóch rzutach drużyny UPP zajęły: kobiety drugie, a mężczyźni czwarte miejsce. Gratulacje!

Strzelectwo sportowe 2017/2018

Po raz pierwszy KU Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu był organizatorem obu rzutów Akademickich Mistrzostw Wielkopolski w strzelectwie sportowym. Impreza przebiegła bez zarzutu, a we wspaniałej organizacji pomogli studenci Wydziału Leśnego z Adamem Milczarkiem na czele – wielkie podziękowania. Miejscem zawodów była strzelnica „Magnum” usytuowana w pobliżu hali UPP. Trzeba przyznać, że oba rzuty zebrały dużą liczbę zawodników reprezentujących swoje uczelnie. Wielu z nich to zawodowcy, będący na

bardzo wysokim poziomie sportowym. W pierwszym rzucie zawodów wystartowało 20 kobiet oraz 37 mężczyzn; UPP reprezentowali: Justyna Chołuj, Beata Szczepaniak, Agnieszka Urbaniak, Magdalena Musiał, Karolina Dopierała, Agata Krawczyk, Julia Szymańczyk, Filip Tomala, Hubert Kornacki, Adam Milczarek, Mateusz Lazer, Damian Cichoń, Jan Anuszkiewicz, Sylwester Groblewski, Karol Nowak, Igor Ożadowicz, Stanisław Zaborowski, Dawid Senftleben, Piotr Hładczuk, Maciej Przyłoga i Robert Wiśniewski. Kobiety zajęły drużynowo trzecie miejsce, a mężczyźni drugie. Drugi rzut odbył się 24 maja i wzięło w nim udział 20 kobiet oraz 34 mężczyzn. Studentka UPP Justyna Chołuj zajęła pierwsze miejsce wśród kobiet, Adam Milczarek zaś pierwsze wśród mężczyzn. Rywalizacja nie była łatwa. Cała drużyna UPP w tym rzucie to: Justyna Chołuj, Agnieszka Urbaniak, Beata Szczepaniak, Karolina Dopierała, Adam Milczarek, Mateusz Lazer, Filip Tomala, Damian Komorowski, Igor Ożadowicz, Hubert Kornacki, Karol Gurgas, Stanisław Zaborowski, Damian Miller i Bartosz Stępniewski. W drugim rzucie zarówno kobiety, jak i mężczyźni zajęli pierwsze miejsca drużynowo. Po dwóch rzutach zawodów kobiety z UPP znalazły się na trzecim miejscu, a drużyna męska UPP na pierwszym. Gratulacje dla wszystkich zawodników! Jak widać zawody cieszyły się znakomitą frekwencją, były dobrze i sprawnie zorganizowane oraz bardzo owocne w wyniki dla reprezentantów naszej uczelni. W przyszłym roku KU AZS UPP z pewnością powalczy o przyznanie organizacji tych zawodów po raz kolejny. ♦

Karolina Dopierała

Akademickie Mistrzostwa Wielkopolski w strzelectwie sportowym; na zdjęciu Adam Milczarek, zawodnik UPP, przed strzelnicą „Magnum”

W plener, w plener, siostró, bracie!

Chcesz być długo sprawny, a do tego zdrowy do ruchu w plenerze bądź zawsze gotowy!

Nie ulega wątpliwości, że rola aktywności fizycznej w podnoszeniu i utrzymaniu sprawności, kondycji i dobrego samopoczucia człowieka, zwłaszcza w starszym wieku, jest bezcenna. Stan poszczególnych narządów i układów ciała ludzkiego wraz z upływem czasu ulega pogorszeniu, z czym wiąże się ból i cierpienie. Od nas zależy, czy w ostatni etap życia o niechlubnej nazwie „starość” wkroczymy dziarskim krokiem i z wyprostowanymi plecami, czy też powoli, z laseczką i przygarbem. Zamiast sięgać kilka razy dziennie po tabletki, które jedno leczą, a drugie niszczą, sięgnij po lekarstwo uniwersalne, które zawsze mamy pod ręką. Jest bezpłatne, nie wywołuje skutków ubocznych i działa zarówno na ciało, jak i na umysł. Lekiem tym jest oczywiście ruch uprawiany najlepiej na świeżym powietrzu, a także na sali i w wodzie. „Ruch może zastąpić nieomal każdy lek, ale żaden lek nie może zastąpić ruchu”. Te słynne słowa wypowiedział już w XIV w. lekarz nadworny króla Stefana Batorego i Zygmunta III – Wojciech Oczko – twórca medycyny polskiej, autor traktatu o leczeniu balneologicznym – czyli leczeniu wodą.

Poznański biegacz długodystansowy Henryk Braun to przyjaciel z boiska Janusza Kusocińskiego, mistrza olimpijskiego z Los Angeles w 1932 r. na dystansie 10 km. Okrutna wojna rozdzieliła na zawsze biegających przyjaciół. Za działalność konspiracyjną w obronie Warszawy Janusz Kusociński został

rozstrzelany przez hitlerowców w Palmirach w 1940 r. Dla uczczenia jego pamięci od 1954 r. w Warszawie corocznie są rozgrywane Międzynarodowe Zawody Lekkoatletyczne o Memoriał Janusza Kusocińskiego. Heniu Braun biegał po wojnie do lat dziewięćdziesiątych XX w. Do startujących zawodników kierował takie słowa: „Kto się rusza całe życie, ten się czuje znakomicie”.

Od kilku lat odbywają się w Poznaniu corocznie imprezy biegowe długodystansowe dla chętnych bez względu na wiek i płeć pod hasłem „Bieg Brauna”. Gminny Ośrodek Kultury oraz Gminny Ośrodek Sportu i Rekreacji w Komornikach pod Poznaniem, wychodząc naprzeciw oczekiwaniom entuzjastów ruchu, uruchomił wiele zajęć z kultury fizycznej. *Nordic walking* w Wielkopolskim Parku Narodowym odbywa się w każdą drugą niedzielę miesiąca o godz. 10.00. Start na stadionie przy ulicy Jeziornej w Komornikach. Rajd pieszy odbywa się od wielu lat w każdą trzecią niedzielę miesiąca o godz. 10.00. Start w różnych Ośrodkach Kultury poszczególnych wiosek gminy. Ćwiczenia fizyczne można rozpocząć w każdym wieku, to czyni życie lepszym, a więc szczęśliwszym. Najważniejsza jest systematyczność i wiara w siebie!

Czekamy na Ciebie! ♦

Maria Czubrych-Grzeško,
emerytowany starszy wykładowca UPP

Fot. Agnieszka Gruszczyńska

Ćwiczenia fizyczne można rozpocząć w każdym wieku, to czyni życie lepszym, a więc szczęśliwszym

Doktorantka UPP wicemistrzynią świata w tajskim boksie

W Pattaya (Tajlandia) w dniach 23–29 lipca odbyły się Akademickie Mistrzostwa Świata Muaythai FISU 2018 (World University Muaythai Championships 2018), w których wzięła udział trzyosobowa reprezentacja Polski. Skromna, ale za to bardzo silna, znalazły się w niej bowiem najbardziej utytułowani obecnie polscy zawodnicy, z Natalią Leciejewską, doktorantką Wydziału Medycyny Weterynaryjnej i Nauk o Zwierzętach Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu włącznie.

Natalia, walcząca w wadze do 51 kg, zaprezentowała się bardzo dobrze, zdobywając srebrny medal i tytuł wicemistrzyni świata FISU. W finale, po zaciętej walce uległa nieznacznie na punkty reprezentantce gospodarzy. Trzy lata temu (w 2015 r.) w Bangkoku Natalia Leciejewska zdobyła brązowy medal w Uniwersyteckim Pucharze Świata. ♦

Iwona Cieślik

Fot. Dawid Zięba, Polski Związek Muay Thai

Natalia Leciejewska (po prawej) podczas walki

Łowiectwo – element ochrony środowiska

Czwarty Kongres Kultury Łowieckiej „Łowy i historia”; Pułtusk, 15–17 czerwca 2018 r.

W dniach od 15 do 17 czerwca 2018 r. w historycznym zamku w Pułtusku, byłej rezydencji biskupów płockich, obecnym Domu Polonii, odbył się kolejny, IV Kongres Kultury Łowieckiej, połączony z wystawą Klubu Kolekcjonerów. Uczestniczyli w nim przedstawiciele Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska, Instytutu Badawczego Leśnictwa, Muzeum Ziemi Kościerskiej w Kościerninie, Muzeum Historii Naturalnej w Paryżu, Lasów Państwowych oraz liczne grono przyrodników i pracowników wyższych uczelni, szczególnie z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Z innych placówek naukowych w kongresie uczestniczyli przedstawiciele Uniwersytetu Warszawskiego, Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, Uniwersytetu Gdańskiego, Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu oraz Polskiej Akademii Nauk. Honorowym gościem kongresu był minister Ochrony Środowiska Henryk Kowalczyk, który w swoim wystąpieniu omówił dokonane ostatnio zmiany w statucie Polskiego Związku Łowieckiego, pozwalające spełniać łowiectwu większą i bardziej znaczącą rolę w ochronie środowiska. Stwierdzenie, że „łowiectwo jest ważnym elementem ochrony środowiska” będzie zapewne sprzyjało łowiectwu i powinno przyczynić się do jego większej, a może nawet pełnej, powszechnej akceptacji społecznej.

Podczas kongresu zasłużonym dla środowiska leśnikom uroczystie wręczono odznaczenia państwowe, a profesor Dariusz J. Gwiazdowicz z Katedry Fitopatologii Leśnej UPP został odznaczony przez Komisję Kultury Naczelnej Rady Łowieckiej Medalem Św. Huberta za wybitne zasługi w krzewieniu kultury łowieckiej. Profesor Gwiazdowicz, członek Komisji Kultury Naczelnej Rady Łowieckiej PZŁ, wygłosił również referat inauguracyjny, otwierający IV Kongres Kultury Łowieckiej. Omówił w nim dorobek Polskiego Związku

Fot. 2 x Jerzy Wfśniewski

Dyplom i Medal Św. Huberta dla prof. dr. hab. Dariusza J. Gwiazdowicza

Łowieckiego w kultuwaniu i przekazywaniu społeczeństwu elementów niezwykle bogatej, tworzonej przez lata, wielowymiarowej kultury łowieckiej. Wątek ten podczas czterech sesji kongresu w pięknych i przekonujących formach kontynuowali kolejni referenci, przedstawiając zarówno organizację i przebieg łowów w aspekcie historycznym, od starożytności do czasów współczesnych, jak i znaczący wpływ łowiectwa na światową sztukę, literaturę, poezję i muzykę. Bardzo ważnymi, szczególnie z racji niekorzystnego obecnie w kraju odbioru łowiectwa, były referaty omawiające jego społeczny wymiar, zwłaszcza polowania. Przedstawiono w nich węzłowe zagadnienia konstytucyjnoprawnych uwarunkowań łowiectwa w Polsce oraz społeczną ocenę aktywności myśliwych. To ostatnie zagadnienie, omówione przez dr. Adama Borowicza, emerytowanego nauczyciela akademickiego Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, i wynikające z tego wnioski powinny uwzględnić władze Polskiego Związku Łowieckiego.

Referaty wygłoszone na kongresie w najbliższym czasie zostaną opublikowane. Są też dostępne w Internecie (<https://www.youtube.com/watch?v=ONOOZH9I9IM&t=194s>). ♦

prof. dr hab. Andrzej Dubas

Fot. M. Busz

Profesor Dariusz J. Gwiazdowicz przekazuje książkę *Kultura łowiecka* Ministrowi Środowiska Henrykowi Kowalczykowi

IV Kongres Kultury Łowieckiej Pultusk 15-17.06.2018 r.

- Łowy w starożytności
- Łowy w średniowieczu i wiekach późniejszych
- Łowiectwo w okresie zaborów i po odzyskaniu niepodległości

- Społeczny wymiar polowania
- Język łowiecki, literatura oraz ikonografia
- Hodowla zwierzyny oraz kuchnia myśliwska

Poczta Polska S.A. nr 21/Lublin, V 2018, nakład 550 szt.,
proj. Krzysztof Miejski-Bewicz

Poczta Polska S.A. nr 20/Lublin, V 2018, nakład 550 szt.,
proj. Krzysztof Miejski-Bewicz

